

NETUDGAVE

**Gud
sprænger
alle
RAMMER**

En bog om bøn af
Peter Tinggaard

Udgivet af forlaget Tinggaard.
Andet oplag

Her i en netudgave m. tre udvalgte kapitler

KAPITEL 1

"Alt er muligt"

Mark 9,23: Jesus sagde til ham: "Hvis du kan! Alt er muligt for den, der tror."

For den, der tror, er alt muligt, siger Jesus. Han nøjes ikke med at love, at meget bliver muligt, eller at det meste bliver muligt, men han siger lige ud: "ALT er muligt for den, der tror." Han kommer ikke med en eneste begrænsning af løftet, men siger noget, som bogstavelig talt bør sprænge enhver af de begrænsninger eller forbehold, vi mennesker ofte fletter ind i vores bønner. Der er ingen hindring for stor, intet beløb for højt, ingen sygdom for vanskelig, ingen velsignelse for uopnåelig. Nej, han siger: ALT er muligt for den, der tror.

Problemet med dette løfte er ikke, at vi har svært ved at forstå, hvad Jesus siger. Det kan vel ikke siges tydeligere. Problemet er tvært imod, at vi dybest set har svært ved at tro på det. Vi hører ordene og forstår, hvad de i bund og grund siger, men alligevel føler vi os tvunget til at knytte en masse forbehold til løftet. Ja, siger vi nikkende, alt er da muligt, hvis det vel at mærke er Guds vilje. Eventuelt foreslår vi i stedet, at den tro, som kan gøre alle ting, selvfølgelig må

gives af Gud. Således kommer vi med alverdens forskellige forbehold, som alle rummer brudstykker af bibelske principper eller sandheder, og vi forsøger derved at ”klargøre”, hvad Jesus egentlig mente. Næsten som en far, der vil hjælpe sin lidt for ivrige søn: ”Han sagde godt nok det og det, men det han virkelig mente var” Paradoksalt nok udspringer vores intentioner for at gøre dette ofte fra et ønske om at forsvare Guds troværdighed, men resultatet bliver efter min mening ikke en klargøring af Jesu løfte, men en total udvanding. Ved vores forskellige forbehold fortynder vi løfternes radikalitet, og dermed gør vi dem langt mere spiselige for vores skrøbelige og syge tro. Vi trækker Gud ned på vores plan i stedet for at komme op til ham på hans plan. Det løfte, som før talte om alle ting, bliver i stedet til et løfte om nogle få overkommelige ting, som Gud kan gøre igennem os – hvis det altså er det, han vil.

Vores problem skyldes to generelle misforståelser: På den ene side mangler vi at forstå, hvor fantastisk motiveret himlens Gud er for at hjælpe og velsigne os. Forestil jer en hundredmeter-løber klar til start. Han er så motiveret for en hurtig start, at han risikerer at tyvstarte. Sådan er Gud hele tiden i forhold til os. Med sin uendelige, grænseløse og altfavnende kærlighed kan han slet ikke blive mere motiveret, end han er. Desværre er det ikke det billede, de fleste kristne har af Gud. Vi har godt nok en solid og urokkelig tillid til hans ”kunnen” (vi ved, at Gud kan alt), men vi er slet ikke så sikre på hans ”villen”. Vil han virkelig det og det? Det letteste ville jo være ikke at gøre noget – og vi fortjener ikke hans indgreb, så

På den anden side mangler vi at forstå, hvor utrolig stor vægt Gud lægger på vores meninger og ønsker. Vi tænker

som udgangspunkt, at Gud kun vil svare vores bønner, hvis de passer ind i hans vilje, og forventer derfor ikke, at det, vi som mennesker måtte ønske, kan veje særlig tungt hos den almægtige Gud. Men her tager vi fejl. Bibelen udtrykker klart og tydeligt, at Gud virkelig vil det bedste for os på alle områder. Han udfordrer os til at aflevere vores hjerters længsler og bekymringer til ham. *"Find din glæde i Herren, så giver han dig, hvad dit hjerte ønsker."* (Sl 37,4) *"Kast al jeres bekymring på ham, for han har omsorg for jer."* (1 Pet 5,7) *"Hvis I bliver i mig, og mine ord bliver i jer, så bed om, hvad I vil, og I skal få det."* (Joh 15,7)

Alt er muligt!

Når Jesus erklærer, at alt er muligt for den, der tror, siger han det som svar til en desperat far, der netop har bedt om hjælp til sin dæmonbesatte søn. Tidligere havde denne far bragt sin søn til disciplene, og de havde ikke været i stand til at hjælpe. De havde forsøgt, men kunne ikke klare det, og ud fra deres efterfølgende spørgsmål i v. 28 kan vi se, at dette var en uvant situation for dem. Nu står de sammen med faderen og afventer, hvad Jesus vil gøre. Samtidigt kommer der en stor mængde mennesker (v. 25), der uden tvivl har hørt, at disciplene for en gangs skyld ikke kunne klare at uddrive en dæmon, og de vil gerne se, hvordan Jesus håndterer sagen. Sammen med alle disse mennesker står også vi som læsere, og med os i vores bagage har vi hver især en række umulige situationer.

"Alt er muligt for den, der tror," siger mesteren til os alle. Ligeegyldigt hvor du er og ligeegyldigt, hvad dit problem er, så har Gud løsningen.

Disciplene hører det og tænker sandsynligvis, at ordene

er møntet på dem. Tidligere - da Jesus først hørte om deres mislykkede forsøg - havde han beklaget sig over denne "van-tro slægt", som gør det så svært for ham. Han talte sikkert generelt om sin samtid, men for disciplene lød det mere som en personlig "skideballe". Det var jo dem, der havde svigtet. Derfor hører de nu en gentagelsen af "skideballen" i Jesu svar til faderen: "*Alt er muligt for den, der tror*. Hvis I havde haft mere tro, så havde I klaret det!" De skammer sig og tør derfor ikke spørge Jesus om noget, før de har ham på egen hånd. De tænker mest på deres eget nederlag og ikke så meget på den ulykkelige fader.

Tilskuerne hører ordene og opfatter det sikkert lidt forskelligt. Nogle af dem hører en forklaring på, hvad der gik galt, mens andre fanger et glimt af håb for en fremtidig løsning. Men fælles for dem alle er, at de ikke har så meget på spil. De afventer passivt og nysgerrigt, hvad Jesus vil gøre.

Men ikke faderen. Han hører ordene og er ligeglad med teorier og forklaringer. Han hverken kan eller vil afvente situationen i ro. Han råber desperat: "*Jeg tror, hjælp min vantro*." Som disciplene forstår han, at hans vantro på en eller anden måde har modvirket underet, men han lader sig ikke holde tilbage af det. Han strækker sig så langt han overhovedet kan – længere end han egentlig har tro til – og beder Jesus gribe ind på trods af sin vantro. Og Jesus svarer hans bøn og giver ham det ønskede svar.

Hvad gør det ved dig?

Sker der noget inde i dig, når du læser denne historie? Får du større tro på, at Gud også vil hjælpe dig med det problem, du har i tankerne? Hører du hans udsagn, "*Alt er muligt for den, der tror*" som noget, der også siges til dig,

eller er du blevet mere eller mindre "immun" for ordenes altfavnende radikalitet? Desværre har vi mennesker ofte en lang række hindringer i vores liv, der hæmmer og forstyrrer os. De holder os tilbage fra at gribe Guds ord som et personligt løfte. Således får Gud ikke plads til at komme virkelig nær, og derfor forbliver historien blot en simpel historie - uden afgørende kontakt med vores nutidige problemer. Her handler det dog ikke om at "tage sig sammen", men om at lade Gud føre os hen, hvor han vil have os. Han kender alle hindringerne og ved, hvordan de bedst kan blive afdækket og fjernet. Også i dit liv.

Det er uhyre vigtigt for enhver, der gerne vil være en frugtbar forbeder, at man indstiller sig på at skulle igennem en lang vandring, hvor Gud både afdækker og bearbejder alt det, der hindrer den enkelte. Man er nødt til at se sandheden i øjnene og starte dér, hvor man faktisk er. Man må ligesom faderen presse på og sige: "Jeg tror, hjælp min vantro".

Gud bruger en muslim

Ved et almindeligt mirakelmøde på en torsdag i en "Deeper Life Bible Church" i Nigeria bad præsten alle, som havde en syg person derhjemme om at løfte et lommetørklæde op i luften, mens han udtalte en velsignelse og nedbad Guds helbredende kraft over dem. Folkene i menigheden skulle så gå hjem, placere lommetørklædet på den syge person og bede om helbredelse i Jesu navn. Præsten vidste ikke, at der var en høvding fra en nærliggende muslimsk landsby tilstede ved mødet. Det var første gang høvdingen var til et kristent møde, og selvom han ikke havde nogle syge i hjemmet, holdt han også et lommetørklæde op i luften.

Efter mødet drog han hjem til sin landsby igen og deltog

kort efter ved en traditionel begravelses-højtidelighed for en niårig pige, som netop var død. Midt under mødet kom han pludselig i tanke om lommelærklædet og gik derfor hjem og hentede det. Han placerede det på liget og bad samtidigt om helbredelse i Jesu navn. Og Gud greb ind og vakte pigen til live igen. Høvdingen kaldte med det samme byens ældste hen til sig – de havde alle set, hvad der var sket. Han holdt et kort rådsmøde med dem, inden han vendte sig mod resten af byen og erklærede: ”I mange år har vi tjent Mohammed, men fra nu af skal vores by være en Jesus-by.”¹

Den muslimske høvding havde ligesom den dæmonbesatte drengs far ikke de bedste forudsætninger for at have en stor tro. Men han gjorde, hvad han kunne – og Gud ærede hans famlende skridt. Faktisk tog høvdingen nogle forbausende store skridt i tro, når man tænker på hans baggrund. Han havde kun været til et eneste kristent møde og kendte næsten intet til Jesus. Alligevel løb han hen og hentede lommelærklædet og placerede det på et dødt barn – mens resten af den muslimske landsby så på. Hvis ikke Gud havde grebet ind, var der sikkert kommet mange vrede spørgsmål: ”Hvad ville du med det lommelærklæde? Hvad siger du? Har du lagt et kristent lommelærklæde på denne muslimske pige? Allah vil sikkert forbande vores lille pige på grund af det, du har gjort!” Hvis ikke Gud havde grebet ind, ville der uden tvivl have været konsekvenser for høvdingen. Men Gud så hans barnlige tro og brugte hans handling med lommelærklædet til at gøre et stort under.

1 Historien er hentet fra Peter Wagners bog ”Blazing the Way” s. 165-66. Han har selv hørt historien fra grundlæggeren af ”Deeper Life Church” kirkerne i Nigeria, William Kumuyi. Oversat og forkortet af undertegnede.

Jesu dialog med drengens far

Lad os vende tilbage til Jesus og se på hans dialog med faderen. Denne havde tidligere sagt til Jesus: "... *hvis du kan gøre noget, så forbarm dig over os og hjælp os.*" "Hvis du kan!" gentager Jesus først. Han kommer ikke med en hurtig løsning, men indleder tværtimod sit svar med at pointere faderens yderst skrøbelige tro. For vel er han kommet for at få hjælp, men han forventer alligevel ikke, at Jesus eller nogen anden kan hjælpe hans søn.

Jesus fortsætter med det samme: "*Alt er muligt for den, der tror!*" Eller sagt på en anden måde: "Det er slet ikke umuligt, for intet er umuligt for Gud, men så må du stole helt på mig. Det, du søger, har jeg her, hvis blot du rækker ud i tro og griber det."

Samlet set gør Jesus to ting med sit svar. For det første tilkendegiver han, at faderens skrøbelige tro virkelig er en hindring for gennembruddet. Faderen frygter, at han selv er medskyldig i sønnens manglende udfrielse, og dette afviser Jesus ikke. Tværtimod. Han beder ikke faderen om at flygte fra sit problem, men om at se det i øjnene. "Du tvivler på, at jeg kan hjælpe dig ... og du har faktisk ret. Jeg kan ikke hjælpe dig ... hvis ikke du tør stole på mig." For det andet giver han faderen et glimt af troens uendelige muligheder. "Det kan lade sig gøre, min ven, for alt er muligt for Gud. Træd blot ud på vandet." Jesus gør således først vejen til miraklet mere umulig for faderen, før han peger på en Gud, hvor selv det umulige er muligt. "Ja, min ven, det er umuligt for dig, men Gud er større, end du tror!"

Drengens far hører ordene, og fanger virkelig budskabet. Derfor opgiver han ikke, selvom alt virker håbløst, fordi han satser på, at Gud virkelig er så stor, som Jesus siger. Han

råber: *"Jeg tror, hjælp min vantro!"* Jeg vil gerne, men jeg kan ikke helt. HJÆLP MIG! Han står ved sin mangelfulde tro, men bliver ikke stående der. Han træder ud på vandet velvidende, at hans egen tro ikke kan holde ham oppe. Han satser absolut alt på, at Jesus alligevel vil hjælpe ham.

Vi har alle hørt historien før og kender også slutningen. Men for dem, som stod omkring Jesus, var intet givet på forhånd. I deres øjne virkede hele situationen ret umulig. Dette fremgår tydeligt af teksten. Både i disciplenes uvante hjælpeløshed overfor en dæmon og i Jesu omtale af dæmonen, som en særlig slags, der kræver bøn for at blive uddrevet. Desuden ligger det implicit i udsagnet: "Alt er muligt for Gud", at denne situation blev opfattet som en helt umulig situation. En anden indikation af situationens store sværhedsgrad kan ses i beskrivelsen af dæmonens meget voldelige afgang fra drengen. De tilstedeværende jøder vurderede faktisk, at drengen var død som en følge af uddrivelsen, og rent sprogligt er det muligt, at drengen virkelig døde og efterfølgende blev opvakt fra de døde.¹

Men på trods af mandens tvivl; og på trods af situationens store sværhedsgrad; og på trods af disciplenes selvoptagethed og skarens ligegyldighed, så gør Jesus et fantastisk mirakel. Derved synliggøres det for alle og enhver, at der virkelig ikke er noget, der er umuligt for Gud. Han både kan og vil

1 Denne tolkning understøttes af en del forskellige momenter. For det første var det som nævnt sådan de fleste tilskuere opfattede situationen. Jf. v. 26: "*... og han blev som død, så alle sagde: "Han er død."* For det andet har Jesus en tendens til at nedtone, at den døde er død, når han oprejser folk fra de døde (se fx Joh 11,4+11; Mark 5,39). For det tredje kunne verset ud fra den græske grundtekst også oversættes, som følger: "Men Jesus tog hans hånd og vækkede ham op, og han blev vakt til live." For de udsagnsord, der anvendes er præcis dem, der ellers bruges i det Nye Testamente, når nogen bliver vakt til live igen (se fx Mark 5,41-42; Luk 8,54-55).

hjælpe os. Det løfte, manden fik, har nu fået et håndgribeligt bevis. Dog synliggør beretningen også noget andet. Og det er så vigtigt, at vi får fat i dette. Vi er alt for vant til at tænke på en stærk tro som noget, der er urokkeligt og sikkert. At nogen bare ved, at de ved, at et eller andet vil ske. Men denne far viser os essensen af den tro, som åbner for Guds indgriben i vores umulige situationer. En tro, som i sig selv er svag, men som presser sig ind i Guds enorme styrke. For det, som mennesker foragter, elsker Gud. Vores svaghed er langt fra noget, der skræmmer Gud væk, men snarere noget, som vækker hans faderlige hjerte for os. Den får ham til at drage nær. Ja, den baner en vej for hans enorme styrke.

Et hjortekid bliver reddet

Denne lille historie afspejler på en rigtig god måde, hvordan vores svagheder påvirker himlens Gud. Når vi kommer til ham med vores afmagt og hjælpeløshed, så bliver det umulige muligt.

En mand var stået tidligt op og var ude at gå, da han hørte gøen fra nogle hunde, som jagede en hjort. Pludselig kunne han se dem komme imod sig. Det var et lille hjortekid, som blev jagtet og det var tydeligt, at det snart var ude med det. Den sprang over hegnet og krøb sammen et par meter fra manden, og straks fulgte to af hundene efter den. I panik løb hjortekiddet hen til ham og pressede sit hoved ind imellem hans ben. Han tog den op i sine arme og holdt den ind til sit bryst, imens han svingede sig omkring og kæmpede for at holde hundene på afstand. I dette øjeblik var han ikke i tvivl om udfaldet. Ligegyldigt hvor mange hunde, der angreb, så ville de ikke få dette hjortekid. Ikke tale om. Ikke efter at

den med sin skrøbelighed havde søgt hjælp fra hans styrke.¹ Sådan opleves det også for Gud, når vi i vores svaghed søger hjælp fra hans uendelige styrke! Han vil sætte himmel og jord i bevægelse for at hjælpe os.

En meget desperat far

Det var også det, der skete, da Jesus til sidst besvarede faderens råb. Men faderen måtte igennem en meget lang og besværlig kamp for at nå frem til løsningen. Han havde først bragt sit barn til disciplene og havde krævet, "at de skulle drive den ud, men de kunne ikke" (v. 18). Derefter var der opstået en diskussion, som blev så intens, at Jesus allerede på afstand blev opmærksom på den og efterfølgende spurgte ind til det ved sin ankomst: "*Hvad er det, I diskuterer med dem?*" (v. 16) Intensiteten i diskussionen skyldtes muligvis faderens fortsatte krav om hjælp, men det ved vi ikke. Jesu spørgsmål blev sikkert rettet mod dem, der først nåede frem til ham (v. 15 siger, at hele skaren løb hen til Jesus), og svaret kommer prompte fra faderen.²

Man kan næsten se ham for sig. Han har netop stået i midten af flokken som en central karakter i en højlydt diskussion (med hundredvis af folk omkring sig), men så snart han opdager, at Jesus er på vej, løber han alt, hvad han kan, så han kommer til Jesus som en af de første. Han forklarer straks situationen for Jesus, og derefter følger den samtale,

1 Historien er hentet fra E.M. Bounds bog "The Necessity of Prayer" s. 7. Det var en af hans venner, som oplevede hændelsen. Oversat og forkortet af undertegnede.

2 Den samme historie fortælles også i Matt 17,14-21 og i Luk 9,37-43, men begge i forkortede udgaver. Dog har de hver især nogle detaljer, som ikke nævnes i markusudgaven. Matt 17,14 fortæller fx, at faderen faldt på knæ, inden han henvendte sig til Jesus, mens Luk 9,38 fortæller, at manden råbte sit ønske til Jesus. Begge dele fremmer billedet af en desperat far, der gjorde alt, hvad han kunne, for at få hjælp.

som vi allerede har gennemgået. Han strækker sig så langt han overhovedet kan – forbi sin egen tvivl og usikkerhed – og RÅBER til sidst: *"Jeg tror, hjælp min vantro!"* og så kommer Guds indgreb.

Igennem faderens ufattelige udholdenhed ser vi, hvorledes den tro, der får Gud til at gøre det umulige, ikke er noget overåndeligt og uopnåeligt, men blot et udtryk for et menneske, der er så desperat efter hjælp, at han presser på, indtil han får det ønskede svar. Det kræver ikke de rigtige følelser af tro; dem havde han ikke. Det kræver heller ikke de helt rigtige omstændigheder; for omstændighederne var alt andet end gunstige. Det kræver tilsyneladende blot, at man bliver ved med at presse på, indtil svaret kommer. At man tager Gud på ordet og gør alt, hvad man kan for at give ham plads.

Dog viser beretningen også, hvor svært det ofte er at holde fast i troen. Det virker måske simpelt og ligetil i teorien, men er det sjældent i praksis. Faderen måtte igennem en forfærdelig masse modstand, før svaret kom. Husk på, at sønnen havde haft lidelsen, siden han var et lille barn (v. 21-22), så faderen har allerede mange års prøvelser bag sig, før han træder frem for disciplene med sin søn. Deres mislykkede forsøg må have været et meget hårdt slag. "Hvorfor er jeg den eneste, som ikke får hjælp?" Man fatter ikke, at han ikke giver op. Men det gør han ikke. Langt fra. Kort efter bliver hans skrøbelige tro prøvet yderligere, da han i en diskussion med datidens teologer og vismænd sandsynligvis får nogle lærde forklaringer på, hvorfor han, som en af de eneste, ikke fik det ønskede svar fra Gud. Sikkert med en anklagende pegefinger vendt mod ham. Til sidst må han stå fast, selv når Jesus synliggør, at hans tro er mangelfuld. Men han holder fast – og derfor får han sit svar fra Gud. Således bliver denne

far et fantastisk, guddommeligt redskab til at vise os alle, at
”ALT ER MULIGT FOR DEN, DER TROR.”

Spørgsmål til refleksion

- 1) Nævn mindst en ting i dit liv, som hæmmer din tro på Guds overnaturlige indgreb. Er du villig til at lade Gud udpege andre ting, som hæmmer din tro?
- 2) Hvordan forstår du en ”stor” tro? Kan ord som svaghed, sønderbrudthed og hjælpeløshed passes ind i din forståelse?
- 3) Alt er muligt for den, der tror, ja, men tror du på, at det kunne være din tro, som baner vejen for Guds uendelige kunnen? Hvorfor/hvorfor ikke?

KAPITEL 9

"Nådens dørvogtere"

Joh 20,22-23: Da han havde sagt det, blæste han ånde i dem og sagde: "Modtag Helligånden! Forlader I nogen deres synder, er de dem forladt, nægter I at forlade nogen deres synder, er de ikke forladt."

I er nådens dørvogtere!

"*Modtag Helligånden!*" erklærede Jesus til sine disciple ved deres første møde efter opstandelsen. Samtidigt gav han dem dette mandat: "*Forlader I nogen deres synder, er de dem forladt, nægter I at forlade nogen deres synder, er de ikke forladt.*" Med andre ord: "Fra nu af vil det være jer, der bestemmer, hvem der skal tilgives for deres overtrædelser, og hvem der ikke skal. Ånden vil lede jer, men det er jer, der bestemmer, hvor nådig Gud får lov at være. Det er jer, der er nådens dørvogtere!"

Når Jesus kunne give et så fuldstændigt mandat til sine disciplene ved dette møde, så skyldes det, at Gud selv havde åbnet himlens dør for alle. Ved Jesu død på korset havde han sonet alle verdens synder (jf. 1 Joh 2,12) og samtidigt demonstreret sin enorme villighed til at tage imod absolut

alle (jf. Joh 3,16). Endelig var tiden kommet, hvor hans drøm for alle mennesker kunne opfyldes (1 Tim 2,4): *"[Jeg] vil, at alle mennesker skal frelles og komme til erkendelse af sandheden."* (Ez 33,11) *"Sig til dem: Så sandt jeg lever, siger Gud Herren: Jeg ønsker ikke den uretfærdiges død, men tværtimod at den uretfærdige vender om fra sin vej, så han bevarer livet. Vend om, vend om fra jeres onde veje! Hvorfor vil I dø, Israels hus?"*

Bibelens tale er klokkeklar på dette område. Gud længes efter at tilgive alle og ønsker ikke at straffe en eneste. I hans hjerte er der nåde nok til alle mennesker! Dog vil han aldrig nogensinde tvinge et menneske ind i nåden. Den enkelte må selv vælge at tage imod (jf. Joh 3,16) – og her er det kirkens opgave at bane vej for den enkelte hen til Gud. Han siger til os: "I er mine hænder og fødder. Vis dem, hvem jeg er, og så vil de forstå, at de er elsket. Synliggør min nåde og tilgivelse, og så vil intet kunne holde dem væk fra mig."

Men vi har svigtet vores kald

Igennem kirkehistorien har vi dog forplumret og fordrejet dette mandat på alle mulige måder. Som kirke har vi igen og igen afvist dets gyldighed, fordi vi ikke kunne acceptere, at Gud virkelig var så rablende gavmild med sin nåde. "Nej, det er kun dem, der er kaldet af Gud, som virkelig kan blive frelst," har vi fx erklæret. Som om Gud på forhånd har udvalgt nogen, han ikke gider elske, fordi vi som kirke har svært ved at elske dem. Desuden har vi brugt mandatet til at opstille alverdens krav for mennesker, som absolut skulle overholdes, før man kunne modtage Guds nåde. "I skal gøre det og det ... I skal holde jer fra synden ... I skal fornægte jer selv ... osv." Ja, kirken har til og med haft en periode, hvor

vi behandlede tilgivelses-mandatet som en vare, der kunne sælges for penge. ”Giv os så og så meget, og så vil vi give jer tilgivelsen.”

Men alt dette har intet med Guds oprindelige intention at gøre. Når han gav os mandatet, var det ikke for at begrænse nåden, men for at synliggøre vores opgave. Han ønskede, at kirken skulle være så fyldt af nådens og bønnens Ånd (jf. Zak 12,10), at den helhjertet og uden ophør ville kæmpe for hvert eneste menneske på jorden. Igennem os ville Guds ubegrænsede nåde kunne bryde igennem overalt. Husk på Jesu eksempel. Han elskede virkelig at være sammen med de mennesker, som resten af folket foragtede, og derfor blev han hånet (Matt 11,19): *”Se den frådser og dranker, ven med toldere og syndere.”* Således udlevede han selv Guds helhjertede nåde til dem, der ”fortjente” den allermindst, og han synliggjorde derved, at Guds nåde virkelig var åben for alle.

En illustration – at give mad til de sultne

Forestil jer, at I står foran en kæmpe stor skare af meget sultne mennesker. Ved siden af jer står der en lang række borde med en enorm mængde mad, som tilsammen er mere end nok til at mætte de sultne. Og så siger Herren: ”Det er jer, der står for uddelingen. I bestemmer, hvad der skal ske med denne mad.” Tror I så, at I ville samle jer i grupper og begynde at overveje: ”Hvem har vi lyst til at give mad? Og hvad får vi ud af det? Hvordan kan vi bruge maden til at få dem til at gøre det, vi ønsker?” Nej vel! Formålet med maduddelings-opgaven ville ikke være at give jer magt eller særlige beføjelser. Formålet ville udelukkende være, at de sultne skulle få mad så hurtigt og sikkert som muligt. Og sådan er det også med Guds nåde. Han har ikke givet mandatet til

os for at begrænse nåden, men for at uddele den igennem os. Det betyder slet ikke, at nåden derved bliver billig, men snarere at nåden kommer til at koste os alt. Dette er hans fantastiske tanke: At vi som kirke skal være det folk, der bærer vej for hans nåde – præcist som Jesus selv gjorde det for os. Hør fx, hvad Jesus sagde til disciplene lige før, han gav dem dette mandat (Joh 20,21b): *"Som Faderen har udsendt mig, sender jeg også jer."* Han kom med nåde og sandhed til os (jf. Joh 1,17), og han kalder os til at viderebringe denne nåde til andre.

Kong Manasses omvendelse

I et gammelt jødisk skrift, som kommenterer og fortolker en række fortællinger fra det gamle testamente, møder man en lille historie. Den bygger ikke på historiske fakta, men er snarere et forsøg på at besvare, hvad der foregår i den himmelske verden, når de allerstørste syndere omvender sig. Den tager udgangspunkt i kong Manasses omvendelse (jf. 2 Krøn 33,10-13). Han var sandsynligvis den ondeste og mest grusomme konge, der beskrives i det Gamle Testamente. 2 Kon 21,1-16 beskriver nogle af hans værste handlinger og konkluderer i v. 9, at han handlede værre end de hedningefolk, som havde været i landet før Israel. Han var barbarisk og udgød så meget uskyldigt blod, *"at Jerusalem blev fyldt til randen af det"*. Ja, han ofrede til og med sine egne sønner til afguderne for at vinde deres gunst (jf. 2 Krøn 33,6). Derfor førte Herren assyrerkongens hærførere mod dem og de pågreb Manasse og satte ham i fængsel. *"Men i sin nød ville han formilde Herren sin Gud, og han ydmygede sig dybt for sine fædres Gud. Han bad til ham, og HERREN BØNHØRTE HAM ... og førte ham tilbage til Jerusalem til hans kongedømme."* (2 Krøn 33,32-33).

Men hvordan kunne Gud tillade sig at være så nådig? Er der da ingen grænser for hans nåde? I den omtalte historie fortælles det, hvorledes himlens engle valgte at lukke hvert eneste vindue i himlen for at hindre bønnerne i at nå frem til Gud. De erklærede, at Gud umuligt kunne være nådig mod en så forfærdelig synder. Men Gud var ikke enig. Han skabte en åbning direkte under hans "trone af herlighed" og lod således Manasses bøn nå frem. Han hørte bønnerne og valgte nådens vej.¹

Bønnerne er vores mægtigste våben

Der findes rigtig mange måder, kirken kan synliggøre Guds nåde på, men der er en, som overgår dem alle, og som samtidigt fungerer som selve startskuddet for alt det andet, kirken bør gøre. Her tænker jeg selvfølgelig på bønnerne. Ved vores bønner inviterer vi Gud til at gøre det umulige her på jorden. Til fx at bombardere de værste syndere med en sådan ødsel og ubetinget kærlighed, at de til sidst tør give slip på deres selvhad og formørkethed for i stedet at gribe Guds forunderlige nåde og kærlighed.

I Guds øjne findes der ingen mennesker, som er udenfor hans rækkevidde, men den sandhed har kirken generelt ikke forstået. Vi placerer i stedet et utal af mennesker i kategorien "de unælelige" og vælger således ikke at "spilde" vores bønner og tid på dem. Det føles ikke som en aktiv handling, men dybest set er det netop i sådanne situationer, at kirken afsiger en dom med sit tilgivelses-mandat. Ved vores passivitet fradømmer vi dem tilgivelsens mulighed – og ifølge Jesu egne ord vil himlen blot rette sig efter vores dom. *"Forlader*

1 I bogen "Legend of the Jews" har Louis Ginzberg samlet en række historier fra diverse jødiske skrifter. Den indeholder bl.a. denne historie om Kong Manasseh på s. 1054-56.

I nogen deres synder, er de dem forladt, nægter I at forlade nogen deres synder, er de ikke forladt.”

Helligånden er vores mægtige hjælper

Heldigvis er vi ikke efterladt alene med denne enorme byrde. Jesus gav først opgaven til disciplene efter at han havde sagt: *”Modtag Helligånden!”* De fik altså først den almægtige og evige Ånd i sig, før de fik deres store livsopgave. For Gud vidste udmærket, at de ikke kunne klare opgaven alene. De havde brug for Helligånden til at gøre det umulige muligt.

Bemærk her, hvor fantastisk Gud er. Han kræver aldrig for meget af os, fordi han altid giver os de nødvendige ressourcer først.¹ Han elsker først, så vi derved kan lære at elske (jf. 1 Joh 4,19). Han giver først, så vi virkelig har noget at give (jf. 1 Kor 4,7). Han velsigner først, så vi kan blive en velsignelse for andre (jf. 1 Mos 12,2). Han kom med nåde til os først, så vi har en overflod af nåde at give videre til andre.² Eller som Jesus sagde det til sine disciple (Matt 10,8b): *”I har fået det for intet, giv det for intet.”*

Et af Helligåndens mange navne er *”hjælperen”*. Han er den, der kommer os til hjælp i vores magtesløshed og ændrer vores livsvilkår. Han står sammen med os og gør derved vores opgave, som ellers ville være en tung og umulig byrde,

1 I vores faldne verden vil det ofte føles som om, vi skal gøre en masse først, før Gud kommer og gør sin del. Men Bibelen lærer os, at Gud allerede har gjort sin del, og den udfordrer os til at leve ud fra denne forståelse. Til fx at vente på Guds kraft, før vi handler. Husk på Jesu eksempel. Han gjorde kun, hvad han så Faderen gøre (jf. Joh 5,19). Dvs. han oplevede, at Gud altid gik foran ham og banede vejen for ham.

2 Dermed siger jeg ikke, at Gud altid giver det hele forud. Han vil ofte give det, vi har brug for, når vi har brug for det, og ikke før. Men dermed giver han også gaverne, før vi selv skal give dem videre. Det er det, han har givet til os, som vi skal give videre.

til en overkommelig og gavnlig byrde. Ja, han opfylder det, Jesus lovede os i Matt 11,29-30: *"Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtmødig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle. For mit åg er godt, og min byrde er let."*

Alt dette gør han overordnet set på to måder:

1) Han giver os de nødvendige ressourcer

Ud fra sin egen guddommelige overflod giver han os alt, hvad vi har brug for til at opfylde mandatet. Han fylder vores hjerter med Guds kærlighed (jf. Rom 5,5) og gør Jesus så levende for vores øjne, at det virkelig bliver muligt at følge efter ham. Den hjælp, han giver, er således langt, langt mere end nogle få opbyggelige tanker. Når Gud fx kræver, at vi skal elske andre, som han har elsket os (jf. Joh 13,34), så lover han os faktisk, at han ved Helligånden vil vise os sin kærlighed i en sådan grad, at vi derved bliver forvandlet og virkelig kommer til at elske andre. Men desværre vender vi ofte det hele på hovedet og gør dermed kravet urimeligt. Vi hører Jesu ord, og tænker: "Ok. Jeg ved, at han døde for mig, fordi han elsker mig, og derfor bør jeg gøre det samme mod andre." Men viden er ikke det samme som åbenbaring. At jeg i hovedet forstår, at Gud elsker mig, er slet ikke det samme som, at jeg virkelig er blevet gennemsyret af hans kærlighed.

Forestil jer en jordisk far, der står ved siden af sin søn foran en stor gruppe mennesker og siger: "Ligesom jeg har elsket dig, skal du også elske disse mennesker!" Hvis ikke sønnen virkelig er blevet overdyngnet med kærlighed, vil han uden tvivl blive meget vred og føle sig manipuleret med. Hvis han fx kun har hørt faderen erklære sin kærlighed med ord, men ellers ikke har oplevet kærligheden i handling, så vil den omtalte kærlighed virke tom og intetsigende på ham.

I stedet vil han betragte faderen som en hykler, der kræver noget, han ikke selv har gjort. Som om faderen havde sagt: ”Gør det, jeg siger, knægt, ikke det, du ser mig gøre!”

Som kristne gør vi ofte Gud til en sådan urimelig og hyklerisk far, fordi vi misforstår hans befaling. Vi er blevet så smittet af verdens overfokusering på fornuften og på at placere mennesket i centrum, at vi har gjort kærligheds-buddet til en sag for vores hoveder og vores viljer. Således presser vi os selv til at elske ham, ligeså højt som han – ifølge Biblens udsagn og dermed også vores hoveders forståelse – har elsket os. Thi han døde for os på grund af sin uendelige kærlighed, og derfor bør vi gøre det samme for ham. Problemet er blot, at vores hjerter slet ikke kan følge med. For selvom vores hoveder er proppet med viden om hans uendelige kærlighed, så er det kun en forsvindende lille del af denne viden, som er nået ned i vores hjerter. Vi har således hørt en masse, men kun erfaret en smule. Når vi så gør hans befaling om at elske til noget, der primært skal styres af vores hoveder og vores viljer, så bevæger vi os væk fra Guds plan. For ressourcerne til at elske kommer ikke fra hovedet, men fra hjertet. Således kommer ressourcerne fra Gud heller ikke, når vi udelukkende hører om hans kærlighed, men i stedet når vores hjerter bliver fyldt med en livsforvandlerende erfaring af hans kærlighed. Der er en enorm forskel imellem de to.

Når vi forpligter os selv til at elske ligeså højt, som han ifølge Bibelen har elsket os – uden at vi selv har fået en personlig åbenbaring af dette, så forpligter vi os selv til at elske langt mere, end vi selv har erfaret hans kærlighed. Dermed gør vi ham til en urimelig far, fordi han tilsyneladende kræver langt mere af os, end vi nogensinde har fået af

ham. Alt dette forklarer også, hvorfor så mange kristne bliver så forpint og totalt udmattet af en byrde, som ifølge Jesus burde være god og let.

Men Gud er som sagt ikke urimelig. Han har givet os Helligånden for netop at udgyde sin kærlighed i vores hjerter. Hvis vi åbner vores hjerter for ham, vil han fylde os med alt, hvad vi har brug for. Vi må ligesom disciplene starte med at vente på ham og ikke bevæge os ud, før vi har modtaget kraften fra det høje. For det er Ånden, der vil lære os at udføre vores opgave på den helt rigtige måde. At elske, som vi selv er elsket. Dvs. at udleve den kærlighed, vi selv erfarer i dybet af vores hjerter.¹

2) Han udmåler den enkeltes andel af byrden

Ifølge 1 Kor 12,11 er det Ånden, *"der deler ud til hver enkelt, som den selv vil."* Dvs. det er Ånden, der fastsætter hvilken lille del af byrden, den enkelte skal bære. Han bestemmer altså, hvilken byrde du skal bære, og han garanterer for, at denne byrde vil være god og gavnlig for dig. Derved lover han dig faktisk, at han vil sætte dig fri fra enhver usund yderlighed – både fra at bære for meget og fra at bære for lidt. Han vil på den ene side frigøre dig fra at skulle bære "hele verden" på dine skuldre – uden nogensinde at kunne gøre nok. I stedet vil han udmåle en passende byrde til dig og samtidigt hjælpe dig til at bære den. Derved afskærmer han dig også fra din egen selvoptagethed og dovenskab, der

¹ Dermed siger jeg selvfølgelig ikke, at vi bare kan dovne den af og udelukkende tænke på os selv, indtil Ånden kommer. Nej! At vente på Gud er ikke en passiv handling, men en aktiv handling. Således var disciplenes ventetid heller ikke passiv, men aktiv. De holdt ikke fri i ti dage, men fortsatte med at bede i enhed i ti dage, indtil Ånden kom.

ellers ville sætte dig i stå, og hjælper dig i stedet i gang på den bedst mulige måde. Faktisk kan du være helt sikker på, at du gør det bedste, du kan gøre for verden, når du lader ham vælge din vej. For Gud lader aldrig noget gå til spilde, men er en sand mester i at få mennesker som du og jeg til at blomstre fuldt ud.

Paulus erfarede selv dette overflodsliv, som Helligånden giver og beskrev det på denne måde (1 Kor 15,10): *"Men af Guds nåde er jeg, hvad jeg er, og hans nåde imod mig har ikke været forgæves; jeg har arbejdet mere end nogen af dem, det vil sige ikke jeg, men Guds nåde, som har været med mig."* Nåden drev ham til at gøre mere og mere, men han behøvede ikke at gøre det i egen kraft. Det var Helligånden, der gjorde det igennem ham (jf. Fil 2,13). For det liv, Gud kalder sine børn ind i, er et liv, hvor Ånden dag for dag leder os nærmere ind til Gud. Det er et liv, hvor han overdynger os med kærlighed og nåde, så vi derved gøres til helhjertede døråbnere for hans nåde.

De første forbedere i Bibelen

Når man læser i det Gamle Testamente, og dér møder nogle af Bibelens største forbedere, er der en klar rød tråd igennem de fleste af deres bønner. Når de bad for andre, bad de Gud om barmhjertighed og nåde. Om at Gud allernådigst måtte bære over med folkets synder og tilgive dem. Og Gud besvarede deres bønner og ærede samtidigt dem, der gik i forbøn for andre. Han gjorde dem til rollemodeller for eftertiden, således at vi i dag kan lære at bede, som de bad.

Abraham – blev kaldt ”Guds ven”¹

Tænk på Abrahams berømte forbøn for Sodoma og Gomorra. Han pressede på overfor Gud og tryglede ham om at være nådig, fordi han vidste, at Lot og hele dennes familie boede i Sodoma. De to byer var så fyldt af ondskab og forrådv, at Gud havde valgt at udslutte dem fuldstændigt, men på trods af dette lovede han Abraham at vise dem nåde, hvis der var 50 retfærdige. Abraham fortsatte med at presse på og fik fremstammet den ene bøn efter den anden om større og større nåde. ”Men hvad hvis der kun er 45 retfærdige ... eller 40 ... eller 30 ... eller 20 ... eller 10. Du vil da ikke udrydde de retfærdige sammen med de uretfærdige!” Og Gud lod sig hver gang formilde og lovede at følge hver enkelt anmodning. Desværre turde Abraham ikke gå længere ned end de ti, og derfor blev de to byer udsluttet, da der ikke engang var ti retfærdige i dem. Men Gud besvarede samtidigt hans hjertes indre bøn. Han gav Lots familie en sidste mulighed for at flygte fra byen og reddede derved Lot og hans to døtre.²

Glem ikke, at det var Gud selv, der valgte at fortælle Abraham, hvad der snart ville ske med Sodoma og Gomorra (jf. 1 Mos 18,17-19). Han gjorde det, fordi han kendte Abraham og vidste, hvordan han ville reagere. Han ønskede altså, at

1 Abraham er faktisk den eneste person i Bibelen, som omtales som ”Guds ven”. Se Es 41,8, 2 Krøn 20,7 og Jak 2,23.

2 Da Abraham erklærede: ”Du kan umuligt handle sådan og slå retfærdige ihjel sammen med uretfærdige ... ” tænkte han først og fremmest på Lot og dennes familie. Det vidste Gud selvfølgelig, og derfor reddede han Lots familie for Abrahams skyld (jf. 1 Mos 19,16+29) - selv om de faktisk ikke fortjente det. Beretningen afslører klart, at de dybest set havde foretrukket at blive i den syndige by. Vi ved fx, at de selv havde valgt at bosætte sig i byen – på trods af byens ondskab, og at de tøvede med at tage afsted, og derfor nærmest måtte tvinges til at flygte af englens (v. 16). Senere så Lots kone sig tilbage og blev til en saltstøtte (v. 26), fordi hun i hjertet ikke ønskede at forlade byen. Den videre fortælling om Lot og hans to piger indikerer, at de fortsatte med at leve ”uretfærdigt” (v. 30-35).

Abraham skulle gå i forbøn for byerne og han gav ham også alt, hvad han bad om. Samtidigt placerede han hele samtalen i Bibelen, fordi han ville, at vi skulle lære at bede som Abraham.

Moses – talte ansigt til ansigt med Gud

Da folket havde syndet overfor Herren ved at lave en guldkalv, erklærede Gud i sin vrede, at han ville tilintetgøre folket og i stedet starte et nyt folk med Moses (jf. 2 Mos 32,9-10). Men Moses gik i forbøn for dem og formildede Herrens vrede. Der står direkte, at Herren *"fortrød den ulykke, han havde truet med at bringe over sit folk"* (2 Mos 32,14). Dvs. Gud ombestemte sig! I sin lange afskedstale til folket beskriver Moses senere hændelsen med disse ord i 5 Mos 9,18-19: *"Jeg kastede mig ned for Herrens ansigt i fyrre dage og fyrre nætter uden at spise eller drikke, ligesom forrige gang, på grund af den synd, I havde begået ved at gøre, hvad der var ondt i Herrens øjne, og krænke ham. Jeg gruede for, at Herren skulle udrydde jer i den vrede og harme, han nærede mod jer; men Herren hørte mig også denne gang."* Bemærk, hvor længe han bad for dem. I fyrre dage og fyrre nætter. Han nøjes ikke med en kort "Gud være nådig mod dem"-bøn, men kæmpede for dem, indtil Gud ombestemte sig. Og siden det ikke kan lade sig gøre at undvære mad og drikke i fyrre dage, ved vi med sikkerhed, at Gud var aktivt med i bønnen. Tænk på det! Dag efter dag modtog Moses den kraft og styrke fra Gud, han havde brug for, til at gennemføre forbønningen, fordi Gud forfærdeligt gerne ville være nådig mod dem.

Efterfølgende var Gud meget tilfreds med sin tjener Moses, og derfor fik han en stor belønning. Han fik lov til at se

så meget af Guds herlighed, som det kan lade sig gøre for et dødeligt menneske at se. Gud sagde (2 Mos 33,19a): *"Jeg vil lade al min skønhed gå forbi dig, og jeg vil udråbe Herrens navn foran dig."* Da han senere passerede forbi Moses, råbte han dette (2 Mos 34,6): *"Herren, Herren er en barmhjertig og nådig Gud, sen til vrede og rig på troskab og sandhed. .."* Bemærk her, hvad Gud råbte! Moses måtte udholde fyre dage og fyre nætter på sit ansigt i bøn, før Gud til sidst lod nåden sejre – som om Gud helst ikke ville være nådig mod sit folk. Men så modtog han efterfølgende denne åbenbaring fra Gud: *"Herren er en barmhjertig og nådig Gud, sen til vrede og rig på troskab og sandhed."* Han er ikke en Gud, der ønsker at straffe og kun modvilligt viser nåde. Nej, han er barmhjertig og nådig i sit inderste væsen. Han elsker at gøre godt mod alle. Moses måtte betale en stor pris for Guds nåde, men det var Gud, der gjorde det muligt. Gud fyldte ham med de nødvendige ressourcer dag efter dag og var selv den drivende kraft bag hans overmenneskelige udholdenhed. Det var Gud, der ville nåden mest. Det var jo trods alt den samme Gud, som senere ofrede sin egen søn på et kors.

Nåden blev fuldendt i Jesus

Der er mange glimt af Guds nåde i det Gamle Testamente, men de blegner alle i sammenligning med den åbenbaring, vi får fra Jesus. Ifølge Hebr 1,3a er han " .. *Guds herligheds glans og hans væsens udtrykte billede.*" Himlens nådige Gud åbenbarede sig for Moses, men blev til kød og blod for os alle ved Jesus. Joh 1,14 siger det på denne måde: *"Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, og vi så hans herlighed, en herlighed, som den Enbårne har den fra Faderen, fuld af*

nåde og sandhed.” Igennem hans liv og død sejrede nåden på alles vegne. Han gjorde det muligt for Gud at være den, han allerhelst vil være. En Gud, der er nådig og barmhjertig mod alle. Det var denne Jesus, der sagde til sin kirke (Joh 20,21-23): *”Som Faderen har udsendt mig, sender jeg også jer. ... Modtag Helligånden! Forlader I nogen deres synder, er de dem forladt, nægter I at forlade nogen deres synder, er de ikke forladt.”*

Gud inviterer alle mennesker til at blive hans børn i Kristus. Han tilbyder hvert eneste menneske på jorden denne jordrystende byttehandel: *”Lad min søn tage din plads, så du i stedet kan få hans plads. Lad ham bære din synd og elendighed, så du i stedet kan bære hans herlighed og ære. Det eneste, jeg kræver af dig, er et simpelt ”ja” fra hjertet.”* Dette ”ja” er vores adgangsgivende billet til Kristus-livet. Det er troens modtagelse af Guds store gave. Ved den træder vi ind ”i ham”, og straks bliver alting vendt på hovedet. *”Det gamle er forbi, se noget nyt er blevet til.”* (2 Kor 5,17). Pludselig husker Gud ikke længere på det gamle, men behandler os i stedet som sande Kristus-kopier (jf. 2 Kor 5,21). Alt det, vi tidligere fortjente af straf, forbandelse og død, er for evigt borte fra os – fordi han tog det på sig. Han bar straffen og efterlod os nåden. Han gjorde det muligt for Gud at være den, han allerhelst vil være. En nådig og tilgivende Gud.

Dog må vi aldrig forstå korset som en mekanisk magt, der tvinger Gud til noget. Han er ikke nådig, fordi korset tvinger ham til det, men fordi han ønsker at være det. Korset skete ikke langt væk fra Gud, men dybt inde i Guds hjerte. Den treenige Gud udtænkte den selv (jf. Es 53,10) og bar selv alle dens forfærdelige konsekvenser. Det var ikke kun Sønnen, der led. Faderen måtte se sin egen søn dø på korset,

forbandet og forpint – og måtte selv være den, der udtømte al sin vrede og straf på ham (jf. Es 53,6).¹ Som en jordisk far er jeg målløs, når jeg tænker på, hvor meget dette må have kostet Gud. Jeg fatter det ikke. Nej, korset er langt fra nogen billig løsning. Den kostede Gud ABSOLUT ALT.

Forbønnen er nådens talerør

Det mandat, Jesus gav sin kirke, er først og fremmest et kald til bøn. Som Abraham og Moses er vi udvalgt til at stille os i gabet (jf. Ez 22,30) i kampen for Guds nåde. Det er vores bønner, der baner vejen for mennesker til Gud. Ved vores forbøn – idet vi står sammen med Jesus – bliver Guds vrede formildet, så mennesker i stedet kan møde nådens Gud. Vi gør det muligt for Gud at være den, han virkelig er. En Gud, der er nådig ud over alle grænser. Men nåden er hverken fair eller retfærdig, og derfor bør vores bønner ikke være fokuseret på det, som er ret og rimeligt. Vi er ikke kaldet til at bede for retfærdigheden, men for nåden. Gud kan sagtens klare at dømme verden uden os, men han kan ikke være nådig uden os. Han kan sagtens straffe syndere uden os, men han kan ikke aflevere sin fuldendte nåde til dem uden vores hjælp.

Vi beder alt for ofte, at Gud må gøre ting, som vi syntes er fair. ”Vores præst gør det godt, så vi vil gerne, at du velsigner ham. Et par af vores ikke-kristne venner er sådan nogle dejlige mennesker, så vi beder dig tale til dem. Mine forældre

1 Når Bibelen fx udtaler, at Faderen ikke sparede sin søn, men gav ham hen for os (Rom 8,32), så kan det misforstås som en passiv handling. At Gud tillod det – og stod på afstand af ham, da dommen faldt. Men Bibelens virkelighed er langt mere forfærdelig. Som jordens dommer var det Gud selv, der måtte straffe sønnen. Han måtte ramme sin uskyldige og elskede søn med den fulde og endegyldige straf for hvert eneste menneske, der nogensinde har levet. Al Guds retfærdige vrede måtte ramme Sønnen uden den mindste antydning af nåde eller mildhed.

har gjort så meget godt for mig, så jeg vil gerne, at du velsigner dem tilbage.” Således velsigner vi dem, der velsigner os, og desværre nøjes vi alt for ofte med at bede på denne måde. Hvorfor? Fordi vi helt naturligt og uden hjælp har lyst til at bede sådanne bønner. De koster os ingenting, og derfor kan vi nærmest bede dem i søvne. Men Jesus forventer mere af os (Luk 6,33-36): *”Hvis I kun gør godt mod dem, der gør godt mod jer, hvad tak fortjener I for det? Sådant gør jo også syndere. ... Men elsk jeres fjender, gør godt og lån ud uden at håbe på at få noget igen. ... Vær barmhjertige, som jeres fader er barmhjertig.”* Jesus kalder os altså til at gå i helhjerteret forbøn for dem, der handler ondt mod os. Det er den slags bønner, der burde adskille kirken fra verden. Sådanne bønner har man slet ikke lyst til at bede, og de strømmer ikke naturligt ud af vores hjerter. De kræver alt af os og gør os samtidigt dybt afhængige af Helligåndens hjælp. De kræver blod, sved og tårer – og den pris skræmmer de fleste væk.

Kraften til at tilgive kom fra Gud

Corrie Ten Boom blev kendt gennem bogen ”Skjulestedet”. Hendes familie havde skjult jøder under anden verdenskrig og var derfor selv blevet sendt i en fangelejr i Ravensbrück. Hun så hendes søster dø derinde og oplevede selv alt det, vi forbinder med fangelejrene, men hun overlevede dog. Efter krigen rejste hun omkring og fortalte om Guds ubegrænsede tilgivelse.

På et tidspunkt holdt hun et møde i München i 1947 og var netop blevet færdig med sit budskab, da hun så ham. Hun genkendte ham med det samme og mærkede straks de samme følelser, hun havde oplevet i fangelejren. Han havde

været en af hendes fangevogtere – en af de mest grusomme. Han bevægede sig frem til hende og introducerede sig selv som en fangevogter fra Ravensbrück. Corrie havde i sin tale fortalt, at hun selv havde været en fange i Ravensbrück, og det var grunden til, at han nu kom frem. Han var blevet kristen efter krigen og havde allerede fået Guds tilgivelse for hans mange synder, men nu ville han gerne bede om tilgivelse fra et af ofrene. Han rakte hånden frem – og ventede på hendes respons.

Corrie tænkte på sin døde søster og på de mange forfærdelige ting, hun havde oplevet. Skulle alt det kunne tilgives ved et enkelt spørgsmål? Det varede sikkert ikke mere end et par sekunder, men for Corrie føltes det som mange timer, mens hun kæmpede den vanskeligste kamp i sit liv.

”Jesus, hjælp mig,” bad hun stille, ”jeg kan godt række min hånd frem, så meget kan jeg da gøre, men så må du hjælpe mig med følelserne.” Og så – stift og mekanisk rakte hun hånden ud og greb den hånd, der ventede. Da hænderne mødtes, skete der noget. Corrie mærkede en kraft, der begyndte oppe i skulderen, og bevægede sig ned igennem hendes arm og ud i hendes hånd. Det var som en helbredende varme, der spredte sig igennem hele kroppen.

”Jeg tilgiver dig, broder,” græd hun, ”af hele mit hjerte.” De stod længe og holdt hinanden i hånden – den tidligere fangevogter og hans tidligere fange. Og Corrie mærkede Guds kærlighed så intenst, som hun aldrig nogensinde havde oplevet den før. Det var Gud, som gav hende kraften til at elske sin fjende og til at tilgive ham helt.¹

¹ Historien er taget fra bogen ”Globetrotter for Herren” af Corrie ten Boom s. 47-49. Her i en meget forkortet udgave.

Vi burde bede om urimelige ting

Faktisk bygger vores almindelige, kødelige bønner på de helt forkerte præmisser. Vi føler, at forskellige folk "fortjener" Guds velsignelse, og derfor nedbeder vi hans velsignelse over dem. Derudover beder vi ofte, at Gud må gøre folk fortjent til det, vi vil, han skal gøre. Men dybest set er der kun en ting, som vi mennesker virkelig fortjener. Og det er Guds straf. Alt andet end straf er et udtryk for Guds nåde og barmhjertighed. Det er jo det, evangeliet fortæller os. Den skelner ikke mellem gode og dårlige mennesker, men erklærer for alle: I har alle syndet og fortjener Guds straf. Når Gud sendte sin søn for at lade nåden sejre, så var der intet rimeligt eller fair ved denne handling. Den var ikke rimelig, men snarere et hundrede procent urimelig. Den vendte alt på hovedet og tilbød alle himlens velsignelser til dem, der udelukkende fortjente død og forbandelse.

Som kirke må vi tilbage til korset og lære at bede ud fra Guds hjerte. Vi kan ikke nøjes med at bede letkøbte bønner for dem, der "fortjener" Guds velsignelse, hvis vi virkelig vil afspejle himlens Gud. Vi må i stedet lære at bede de bønner, der koster os alt. Det er sådanne bønner, vi kun kan bede ved Åndens hjælp: "Gud, velsign min præst ud over alle grænser, og lad mig selv blive en sådan velsignelse ind i hans liv, selvom han igen og igen håner mig offentligt. Tilgiv ham for det ... Gud, kom nær med helbredelse og velsignelse til dem, der bagtaler mig hver dag. Og gør mig til et instrument, der taler kærlighed og nåde ind i deres liv. ... Gud, tilgiv ham, der voldtog mig. Fyld mit hjerte med kærlighed til ham. Osv."

Kirkens sørgelige tilstand

Hvis vi virkelig afspejlede Gud, ville vores kirker med sikkerhed blive til himmelske oaser. Syndere ville komme strømmene, fordi de både hørte og oplevede, at kirken var et sted, hvor alle var elsket ubetinget. Men sådan er det desværre ikke. Tværtimod. Almindeligvis er kirken blot en slatten afspejling af verden. Vi er muligvis en lille tand bedre, men vi er slet ikke, som vi burde være. Som jeg ser det, er den vigtigste grund til kirkens nuværende ynkelighed, at vi slet ikke beder den slags bønner, som virkelig åbner op for Guds hjerte. Vi nøjes i stedet med at bede vores naturlige bønner og bringer derved en lille smule velsignelse ind i verden, men vi er ikke i nærheden af at vende verden på hovedet. Guds plan var jo, at vi med vores bønner skulle styre verden sammen med ham, men i dag er det nok snarere verden, der styrer vores bønner. Der bliver ikke grædt mange tårer for syndere, og der er heller ikke meget anger i kirken. Vi stiller os kun sjældent i gabet for verden og er ikke i nærheden af at tage syndernes parti på samme helhjertede måde, som Jesus gjorde det for os. Og på trods af dette er vi mere eller mindre tilfredse med vores kirker. Vi trygler ikke Gud om nåde over dem, fordi vi egentlig ikke føler så stort et behov for hjælp.

Det er tragisk, men sandt. Vi er nådens dørvogtere, men vi har glemt, hvad nåden virkelig er!

Spørgsmål til refleksion

- 1) Hvad betyder Guds nåde for dig i dit daglige bønneliv?
- 2) Hvor ofte beder du den slags bønner, som du ikke kan bede i din egen kraft? Må bønnens tjeneste gerne koste "blod, sved og tårer" i dit liv?
- 3) For at træde dybere ind i nåden har du brug for en dybere åbenbaring af nåden. Overvej, hvilke skridt du kunne tage for at få en større åbenbaring af Guds uendelige nåde.

KAPITEL 13

"Den taknemlige Gud"

Matt 5,48: Så vær da fuldkomne, som jeres himmelske fader er fuldkommen!

1 Thess 5,18: Sig tak under alle forhold; for dette er Guds vilje med jer i Kristus Jesus.

Definition af ordet "TAKNEMLIG" fra Politikens Nudansk Ordbog: "(om en person) som føler glæde over noget en anden person har gjort"

Der findes ikke noget væsen i universet, som overhovedet kan sammenlignes med Gud i forhold til det at være taknemlig. Han overgår os alle med millioner af lysår. Men på trods af dette hører man sjældent en tale om Guds taknemlighed, fordi vi mennesker som udgangspunkt har problemer med at forstå den. Vi tænker: Hvorfor skulle skaberen af alle ting være taknemlig, når en af hans skabninger standser op og siger tak for en enkelt gave. Det svarer til at give en tier tilbage til en mand, der har givet flere milliarder til dig. En nærmest ubetydelig gave, som Gud dog modtager med en sådan taknemlighed, at man næsten skulle tro, at man havde reddet hans liv eller noget i den retning. Det giver ingen mening

- og det kan være, at du tænker: Bibelen siger altså ikke, at Gud er taknemlig. Det har jeg ikke læst. Skulle giveren af alle gode ting vise os taknemlighed, når vi selv på vores bedste dage ikke klarer at give ham mere end en forsvindende lille brøkdelen af det, han fortjener at få? Nej, vel?

Men Bibelen rummer faktisk en sådan beskrivelse af Gud. Man må grave lidt for at se det, men når man ser det, får man pludselig et glimt af, hvor uendelig stor Guds nåde og kærlighed er. Jeg har valgt at afslutte denne bog om bøn med dette kapitel, fordi denne forståelse af Gud virkelig sætter tingene i deres rette perspektiv. Guds overstrømmende kærlighed er alt andet end rimelig, og han har hele tiden mere, han vil give os. Når vi samarbejder med ham i forbønnen, er hele himlens overflod indenfor vores rækkevidde - og Gud længes efter at give det hele til os. Han skal ikke overtales, men æres. Han skal ikke manipuleres eller presses, men skal blot få plads til at være den, han er. En Gud, der er så begejstret for at give, at han bliver taknemlig hver gang, han får lov til at give noget til os.

Budene åbenbarer, hvem Gud er

Der er rigtig mange vers i Bibelen, som får en ny dybde, når man forstår, at Gud aldrig vil bede os om at gøre noget, som ligger udenfor det, han selv gør. For det ville være hyklerisk af ham, og det er Gud aldrig (jf. Tit 1,2). Når han kræver noget af os, afspejler det altid, hvad han selv er i gang med at gøre. Således gjorde Jesus kun det, han så Faderen gøre, fordi Faderen på intet tidspunkt krævede noget af Jesus, som lå udenfor det, han selv gjorde (jf. Joh 5,19). Hver eneste handling havde sit udspring i Faderens hjerte og afspejlede således, hvem Faderen var og er.

Derved udstillede Jesus, hvilken plan Gud hele tiden har haft for alle mennesker. Helt fra begyndelsen erklærede Gud jo, at mennesket var skabt til at afspejle ham. De skulle være kopier af den evige Gud, og det indebar selvfølgelig, at de også skulle lære at afspejle Gud i deres handlinger. For at hjælpe os på denne vandring gav Gud menneskene en lang række bud og forordninger som en slags trappetrin mod det endelige mål. Ved at adlyde dem ville vi skridt for skridt komme til at ligne ham mere og mere. Denne tanke afspejles klart i Jesu ord til sine disciple: *"Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden. Som jeg har elsket jer, skal også I elske hinanden. Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden."* (Joh 13,34-35) Eller sagt på en anden måde: Overhold mit bud (dvs.: Elsk hinanden!), for så vil verden kunne se, at I alle er levende kopier af mig (originalen). Thi Gud er kærlighed (1 Joh 4,8), og I ligner ham mest, når I elsker hinanden (jf. 1 Joh 4,12).

Men hvis Gud virkelig overholder alt det, han kræver af os, så er budene langt mere end en "tilfældig" liste med opgaver, vi alle skal overholde. De er ikke opstået eller udtænkt for menneskenes skyld alene, men har i stedet deres udspring i Guds eget væsen. Han er den, som har givet dem til os for at skitsere hans vej for vores fødder. De viser os vejen, han selv ville gå i vores sted. En vej, som formes og tilrettelægges af Faderens grænseløse nåde og kærlighed. Denne vej er uløseligt forankret i hans eget væsen. Således omtalte Jesus sig selv som *"vejen, sandheden og livet"* i Joh 14,6. Han er VEJEN i den absolut bredeste forstand og ikke blot en mekanisk nødudgang fra denne verden. Han er selve vejen, som alle mennesker kan bygge deres liv på. En vej, som bliver vores, når vi vælge den - selvom den dybest set er Guds egen vej.

Alt i alt medfører denne forståelse af Guds bud, at de hver især rummer en ”skjult” åbenbaring af Gud. De nøjes altså ikke med at fremhæve, hvad Gud kræver af os, men viser os også, hvad han selv gør. Således giver de os et klart glimt af det eneste væsen i universet, som til fulde opfylder alt det, han kræver af os. Lad os tage et par eksempler. Når Gud fx. kræver, at vi skal *”elske vores fjender”*, så afspejler det en Gud, som selv gør dette fuldt ud. Når han et andet sted forlanger, at vi skal *”glæde os med de glade, [og] græde med de grædende.”* (Rom 12,15), udstiller det igen Guds hjerte.¹ Som den perfekte far tager han del i alle vores følelsesmæssige op- og nedture. Han deler vores begejstring og glæde og mærker vores sorg i en sådan grad, at han græder med os, hver gang vi græder. Utroligt. Et andet sted siger Paulus, at vi *”i ydmyghed skal sætte andre højere end [os] selv.”* Det er næsten absurd at tænke på, at universets skaber skulle sætte andre højere end sig selv, men det er alligevel sandt. Var det ikke netop det, Gud gjorde, da han sendte sin Søn for at dø for os. Han behandlede os, som om vi var mere værd end

1 Guds medlidenhed indebærer selvfølgelig ikke, at han er enig med alle vores følelser. Han glæder sig aldrig over uretten eller løgneren, men finder tværtimod sin glæde i sandheden (jf. 1 Kor 13,6). Således tager han del i alle vores op- og nedture, men fastholder sin egen hellige karakter hele vejen igennem (jf. 2 Tim 2,13). Lad mig illustrere dette med et praktisk eksempel: Når en af mine børn er direkte ulydig og derved slår sig, tilbageholder jeg ikke min trøst, fordi han/hun selv var skyld i skaden. Absolut ikke. Jeg trøster ham/hende med det samme og lader selve irettesættelsen vente, indtil han eller hun er kommet ”igennem det værste”. I en sådan situation mærker jeg typisk to forskellige slags følelser: en vrede over ulydigheden og en medlidenhed over barnets smerte. Ifølge Bibelens åbenbaring af Gud, mærker Gud både vrede og medlidenhed i forhold til os, men der er en afgørende forskel mellem ham og os på dette område. Guds forskelligartede følelser påvirker ikke hinanden, sådan som det sker i ethvert menneske. Hans glæde bliver ikke begrænset af hans vrede, eller hans kærlighed til os af hans had til ondskaben. Han kan sagtens være taknemlig og juble over os, selvom der stadig er en lang række ting, der bedrøver og forfærder ham.

ham.

Sig tak under alle forhold

På samme måde udstiller Bibelens enorme krav om taknemlighed fra vores side, hvordan himlens Gud er. Når han kræver, at vi skal være taknemlige under alle forhold, så ved vi, at han selv lever dette ud. Han kræver, at vi skal lære at være taknemlige, når alt virker mørkt, og vi slet ikke kan få øje på noget lys, fordi han selv er en mester i dette. Han er jo den, der ser alle vores fejl og mangler, og alligevel fortsætter med at elske os ubetinget.

Tænk på det eksempel, Jesus viste os, mens han gik iblandt os. Han elskede alle mennesker i en sådan grad, at et væld af syndere strømmede til for blot at være sammen med ham. Der var fx. en gang, han var på besøg hos en farisæer, der hed Simon (Luk 7,36-50). De lå ned og spiste, da der pludselig kom en kvinde, som de lokale folk straks genkendte som en af byens prostituerede. Hun knælede ned ved hans fødder og begyndte at hulke. Tårerne strømmede ned ad hendes kinder og landede på hans fødder, men hun skyndte sig at tørre dem væk med sit hår. Kort efter tog hun en kostbar salve frem og begyndte at salve hans fødder, mens hun hele tiden kyssede og kærtegnede dem. Simon iagttog handlingen med foragt og tænkte (Luk 7,39): *"Hvis den mand var profet, ville han vide, hvad det er for en slags kvinde, der rører ved ham ..."* I hans øjne var Jesus allerede blevet uren af hendes urenhed. Hans modtagelighed for denne intime handling fra en sådan synder var mere end nok til at bevise, at han ikke var en profet. Rygtet han havde hørt; *"at Jesus var ven med syndere"* (jf. Luk 7,34), var nu blevet bekræftet på den værst tænkelige måde.

Enhver anden end Jesus havde mindst krummet tæer over handlingen. Hendes gave havde i manges øjne allerede ødelagt hans gode navn og rygte. Kvindens lange, løsthængende hår afslørede for alle de tilstedeværende, hvad hun virkelig var. En ludder!¹ Hendes kærtegn havde tidligere været brugt og misbrugt i alverdens syndige berøringer. Selve salven var sikkert en gave fra en af hendes kunder. Og nu brugte hun det hele på ham. Alt ved hende råbte til omverdenen: UREN, UØNSKET, FORAGTET! I vores moderne og frigjorte verden forstår vi slet ikke, hvor altødelæggende hendes handling var i samtidens øjne. Men på trods af alt dette tillod Jesus hende at gennemføre hele kærlighedshandlingen. Han lod hende gøre ham uren i samtidens øjne, men skammede sig ikke det mindste ved handlingen. Tværtimod roste han efterfølgende kvinden til skyerne og forklarede samtidigt, hvorfor han var så taknemlig for hendes gave. Han så igennem al syndigheden og urenheden og så kvindens hjerte. Hun havde satset alt, hvad hun var og havde, for at gengælde hans kærlighed. Hun var blevet tilgivet meget, og derfor elskede hun meget.

Jeg gav en Buddha-figur til min far

Da jeg var 12 år, gav jeg min far den første gave, jeg selv havde betalt af egen lomme. Jeg var begyndt at tjene penge som avisbud og havde nu råd til at gøre det. Jeg havde fundet en "flot" og billig Buddha-figur i en forretning og tænkte, at den ville min far blive rigtig glad for at få. Han havde også en lettere udvidet mave (slet ikke noget i nærheden af

1 På Jesu tid var det almindeligt, at rettroende kvinder dækkede deres hår. Hvis en kvinde derfor gik med frithængende hår var det et tegn på, at hun var i oprør mod samtidens normer - og det var almindeligt, at prostituerede afslørede deres erhverv på denne måde. Læs evt. også 4 Mos 5,18 (det løse hår som symbol på utroskab) og 1 Kor 11,6 (afspejler hvilken skam, det var, når kvinder ikke dækkede deres hår).

Buddha-figuren), og derfor fortalte jeg ham ved overrækkelsen, at den mindede mig om ham. Han blev langt fra glad for gaven og ville ikke have den - hvilket gjorde mig ked af det. Men der gik ikke så længe, før jeg forstod, hvorfor det havde været en tåbelig ide. Desuden var min far frikirkepræst og kunne selvfølgelig ikke have en Buddha-figur stående på sit kontor. Eller hvad? Jeg har ofte tænkt tilbage på gaven igennem årene og kan stadig føle mig dum og skamfuld i forhold til det, jeg gjorde og sagde.

Men den Gud, som Jesus udstillede på jorden, var en mester i at se det gode og fremhæve det. Hvis han havde været min far, ved jeg, at han havde frydet sig over min gave - selvom den var ubrugelig og tilsyneladende rummede et hånligt budskab om hans mave. Han havde kigget ind i mit hjerte og set, at jeg var meget stolt af ham og blot havde lyst til at gøre ham glad. Så selvom jeg stadig skammer mig over min handling, og hos andre udelukkende har mødt undren over, at jeg kunne handle så tåbeligt i den situation, så ved jeg alligevel, at Jesus så noget andet. Han så igennem min forfejlede handling og så noget godt. Han så en kikset og usikker dreng, som virkelig ønskede at gøre sin far glad.

Det var præcist det, Jesus gjorde, da han roste den prostituerede. I alle andres øjne var hendes gave en slags forbandede. En sådan gave, man ikke engang ville give sin værste fjende. Hvis hun havde spurgt nogen om råd, ville alle og enhver have rådet hende fra at gøre det. Men det gjorde hun heldigvis ikke. Hun fulgte sit hjertes indre indskydelse overfor det eneste menneske, der nogensinde havde elsket hende ubetinget. Og han så hendes hjertes dybe taknemlighed og i forhold til den var alt det andet ligegyldigt for ham.

Jesus så en masse godt omkring sig

Når man studerer Jesu forskellige samtaler med andre mennesker, ser man igen og igen et menneske, som virkelig så en forbavsende masse godt i andre. Faktisk var det ofte i de situationer, hvor andre havde sværest ved at se noget godt, at han så det allerbedste. Det var i sådanne situationer, at han kom med de største komplimenter. Han blev "gjort uren" af en prostitueret, men pralede efterfølgende af hendes kærlighed overfor værten. Han blev forulempet af en kanaanæisk mors anmassende krav, men gav hende alligevel det, hun bad om, og roste samtidigt hendes enorme tro (Matt 15,21-28). Han blev udspurgt af Johannes Døbers disciple, fordi Johannes var blevet usikker på, om Jesus virkelig kunne være Messias (Matt 11,2-14). Og det første Jesus gjorde, efter at Johannes' disciple var taget tilbage til deres mester, var at rose Johannes til skyerne (v. 11). *"Sandelig siger jeg jer: Blandt kvindefødte er der ikke fremstået nogen større end Johannes Døber."* En gang erklærede Jesus overfor en romersk legionær, at han ville besøge hans hjem og helbrede hans tjener, men det afviste legionæren, fordi han følte sig uværdig, og fordi han var overbevist om, at Jesus kunne helbrede hans tjener med et enkelt ord på afstand (Matt 8,5-13). Vi kender alle Jesu svar og er derfor blevet vant til at se situationen med hans øjne, men det havde faktisk været mere nærliggende for Jesus at blive fornærmet. Hans store tilbud var blevet afslået, og det var endda blevet gjort overflødig af legionærens argumentation. Men han blev slet ikke stødt eller irriteret. Han sagde (v. 10): *"Sandelig siger jeg jer: Så stor en tro har jeg ikke fundet hos nogen i Israel."*

Lignelsen om Gud som tjener

Jesus nøjedes heller ikke med at afspejle Guds taknemlige og overdådige hjerte i handling. Han talte også om den i sine lignelser. Han fortalte en gang en lignelse om sig selv som en jordisk herre i Luk 12,35ff., hvor han erklærede: *"I skal have kjortlen bundet op om lænderne og have lamperne tændt og være som mennesker, der venter på, hvornår deres herre vil bryde op fra brylluppet, så de straks kan lukke op for ham, når han kommer og banker på. Salige de tjenere, som herren finder vågne, når han kommer! Sandelig siger jeg jer: Han skal binde kjortlen op om sig og lade dem sætte sig til bords og selv komme og sørge for dem. ..."* Hør hvad Jesus siger igennem lignelsen. Når han kommer igen for at hente os hjem til sig, vil han selv tage tjenertøjet på og betjene os. Det er tilsyneladende noget af det, som vil ske i himlen. I har tjent mig, og nu vil jeg tjene jer! Jesus - som jo selv er Gud - vil engang tjene os, ligesom vi har tjent ham på jorden. Dermed vil han sige TAK for alt det, vi har gjort for ham. Det er det billede, lignelsen maler for os. En Gud, der vil sige TAK. En Gud, der er taknemlig.

Stor glæde i himlen

Senere i Lukas evangeliet fortæller Jesus tre lignelser om at miste og genfinde noget værdifuldt. Han bruger nogle simple billeder fra menneskelivet til at synliggøre, hvor stor glæde der er i himlen, når en synder omvender sig. I vers 7 siger han direkte: *"... Sådan bliver der større glæde i himlen over én synder, der omvender sig, end over nioghalvfems retfærdige, som ikke har brug for omvendelse."* Stop en gang og tænk over dette. Jesus erklærer, at der er fest i himlen, når en synder vender sig til Gud. I et sådant omvendelsens

øjeblik har en synder ikke gjort et hak for Gud andet end selve omvendelsen. Han eller hun har hånet og fornedret og afvist Gud i årevis, men alt det er pludselig glemt og tilgivet. Menneskelig set har den omvendte synder endnu ikke givet noget til Gud, men alligevel er Faderen allerede i feststemning. Hans hjerte er så fuldt af taknemlighed, at han kalder sammen til en fejring af den omvendte synder så hurtigt som overhovedet muligt. (v. 22-23) *"Skynd jer at komme med den fineste festdragt og giv ham den på, sæt en ring på hans hånd og giv ham sko på fødderne, og kom med fedekalven, slagt den, og lad os spise og feste."*

Lignelsen om den taknemlige Gud

Ovenstående vers er taget fra den tredje af disse lignelser, lignelsen om den fortabte søn (v. 11-32). Den udpensler Faderens enorme hjerte overfor enhver synder, og det er en historie, som enhver kristen kan træde ind i og erklære: Sådan var det også med mig! Sådan ønsker Faderen at behandle mig! Men desværre er det ikke den åbenbaring, som de fleste kristne lever deres liv ud fra. Faderens indbydelse til at fejre dem med alt, hvad han har og er, er enten blevet overhørt eller kraftigt fortolket. Nej, Gud kan ikke have et sådant hjerte i forhold til mig, at han hele tiden ønsker at fejre mig. Det fortjener jeg slet ikke. Ligesom sønnen har vi lettere ved at forvente tjenerkår (jf. v. 19) og nogle få smuler fra Kongens bord, end vi har ved at forvente det, Kongen erklærer som sin vilje for os.

For mig at se giver lignelsen om den fortabte søn Bibelens tydeligste billede af den taknemlige Gud. I den har Jesus skabt tre uforglemmelige karakterer. En syndig og ynkelig lillebror, en pligtopfyldende storebror og en altfavnende

far. Hver eneste detalje er mesterligt udtænkt og forstærker tilsammen det endelige budskab om Guds grænseløse nåde og kærlighed til enhver.

Lillebroren

Således er lillebroren gjort så nedrig og ussel ud fra datidens målestok, at man ikke kunne komme længere ned i sølet end det. Hvis der var nåde at finde for en sådan synder, så var Guds nåde stor nok til at favne absolut alle. Når en søn på den tid krævede sin arv, før faren var død, var det en meget stor fornærmelse mod faderen og hele familien. Det var som at spytte sin far i ansigtet og erklære, at man ikke længere ville have noget med ham og familien at gøre. Ja, faktisk også, at man ville foretrække, at han var død. Desuden var den arv, som sønnen ville få ved faderens død, ikke blot en stak kontanter, men en væsentlig del af familiens jord og bygninger. Derfor medførte hans valg, at en del af slægtens jordbesiddelser og ejendomme måtte sælges så hurtigt som overhovedet muligt.

Senere hører vi, at han ødsler hele formuen op med et udsvævende liv. Denne del er ikke udpenslet så meget, men Jesus giver nok detaljer til at vise den generelle retning for hans valg. Han opbruger en formue på kort tid med nye ”venner” på alt, hvad samfundets skyggesider har at tilbyde. De værdier, som hans slægt langsomt og forsigtigt havde opbygget igennem flere århundreder, forsvinder som sand mellem hans fingre på skammelige ting. Derved udviser han endnu mere foragt for sin familie.

Snart er alle pengene opbrugt, og pudsigt nok forsvinder alle ”vennerne” samtidigt. Lillebroren hvirvles ind i en nedadgående spiral, som først ender, når han virkelig har

ramt bunden. Han tvinges til at vogte svin - et dyr, som var urent i jødernes øjne - og får ikke engang mad at spise. Det er kun de usleste og laveste slaver, som bliver behandlet så slemt som dette. Igennem rødsprængte øjne ser han på de foragtede svin og erkender, at selv svinene har det bedre end ham. Deres mad er bedre end det, han får. Han sukker dybt - og bestemmer sig langt om længe for at drage hjem.

På vej hjem forbereder han sig på, hvad han skal sige. Han føler sig beskidt og uværdig - og han stinker virkelig. Han er foragtet og fordømt af alle andre og er selv så tynget af skam, at han ikke tør se nogen i øjnene. *"Far, jeg har syndet mod himlen og mod dig. Jeg fortjener ikke længere at kaldes din søn; lad mig gå som en af dine daglejere."* I sit hjerte ved han, at dette ønske langt overgår det, han dybest set fortjener, men han ved også, hvor god og kærlig hans far er. Under alle omstændigheder har han ikke mere at miste. Han har intet af værdi at tilbyde sin far som en byttehandel for tilgivelsen. Intet. Absolut intet. Hvis Faderen blot vil lade ham gå som en af sine daglejere, er det en nåde ud over alle grænser. Det er den vildeste og bedste mulighed, hans knuste og nedbøjede hjerte overhovedet tør tro på.

Faderen

Vi har alle hørt historien mange gange før og har derfor svært ved at blive chokeret og rystet af den. Men tro mig, det blev jøderne på Jesu tid. Dengang var det uhørt, at et rigt og betydningsfuldt familieoverhoved overhovedet skulle løbe. Det var uværdigt i deres øjne - noget som primært blev gjort af slaver og tjenere. Hvis en rig herre gjorde det, ville det betyde, at han betragtede en anden mand som højerestående og mere værdifuld end ham. Som fx en konge eller en kejser.

Så når Faderen ser sin fortabte søn og løber ham i møde, gør han noget, som var meget uværdigt og ydmygende for ham. Han ærer den søn, som havde fornedret og forbandet ham på det groveste. Og siden han som familiens overhoved samtidig var ansvarlig for at opretholde familiens ære, så bragte han derved skam over hele familien. Den vrede, storebroren senere ytrede overfor sin egen far, var i samtidens øjne en korrekt irttesættelse af faderen. Han havde svigtet som familiens overhoved, når han sænkede familiens ære helt ned på en sådan synders plan.

Men faderen nøjedes ikke med at løbe sin søn i møde. Han går så langt han overhovedet kan i at vise nåde. Inden nyheden om sønnens ankomst overhovedet er nået frem til hjemmet, har han erklæret sin beslutning. Sønnen skal genindsættes som søn i hjemmet - uden et eneste forbehold eller krav. Faderen forlanger ingen prøvetid og forsøger heller ikke at undersøge, om sønnen virkelig har omvendt sig. Faktisk får sønnen ikke en gang tid til at fuldende sin undskyldning, før faderen erklærer sin beslutning. Han råber til sine tjenere (v. 22-23): *"Skynd jer at komme med den fineste festdragt og giv ham den på, sæt en ring på hans hånd og giv ham sko på fødderne, og kom med fedekalven, slagt den, og lad os spise og feste."*

I mine øjne er det mest forunderlige ved faderen dog ikke det, han gør og siger, men det hjerte, han afspejler hele vejen igennem. Han er overhovedet ikke delt i sin lyst til at vise nåde, men glæder sig i stedet over at kunne gøre det. Der er ingen tilbageholdenhed eller modstridende følelser, for hans hjerte er fyldt til bristepunktet med taknemlighed over sønnens tilbagekomst. Alt det andet er ligegyldigt for ham på denne festens dag. Dette er også hans budskab til

sin ældste søn (v. 32): *"Men nu burde vi feste og være glade, for din bror her var død, men er blevet levende igen, han var fortabt, men er blevet fundet."* Kom dog ind til festen og tag del i min store glæde! Det minder mig om omkvædet til en sang af Julie Miller kaldet "Angels Dance" (her i en ret fri oversættelse):

"Når et barn, der er blevet træt af verden, endelig rækker sin hånd frem, går Gud selv en uendelig afstand for at mødes med ham – med et smil så stort, at det får englene til at danse."

Gud jubler, ja, men ...

Der er vel ingen, der vil betvivle, at Gud jubler over synderen, der omvender sig. Dertil er lignelsens tale alt for klar. Men de fleste vil alligevel sætte spørgsmålstegn ved, om Gud virkelig er taknemmelig. For det ene forudsætter ikke nødvendigvis det andet. Hvis Guds lykke skal fortolkes som taknemlighed, så kræver det samtidigt, at man betragter den omvendte synder, som en "giver" af noget, der gør Gud lykkelig. Med andre ord, at Gud virkelig betragter selve omvendelsen som en gave til ham.

Det er vanskeligt for os at tro, at Gud skulle betragte vores omvendelse som en gave. Det passer overhovedet ikke med vores medfødte retfærdighedssans, der typisk fungerer som en gammeldags vægt med to vægtskåle. Den smule, vi som mennesker giver til Gud, kan aldrig blive mere end en dråbe i havet i forhold til alt det, han har givet og vedvarende giver til os. Vi vil for evigt være i underskud i forhold til ham og kan aldrig nogensinde komme i nærheden af ligevægt mellem vægtskålene. Derfor virker det langt mere naturligt at forstå vores gode handlinger overfor Gud som en slags

symbolsk tilbagebetaling af det, vi skylder Gud. Han har givet os utallige milliarder, og som gensvar finder vi de mindste mønter i vores punge og giver dem tøvende til ham. Ikke ligefrem noget, der fortjener en himmelsk tak, vel?

Hvis man sætter det hele lidt på spidsen, så dømmes vi os selv til helvede ved netop at tilbageholde det, Gud fortjener at få - og det virker grotesk, at et enkelt "undskyld" fra hjertet kan forvandle Guds tilbagesvar helt fra den evige fordømmelse til en fantastisk taknemlighed. Man ville vel forvente et eller andet mellemstadium ... Her forstår vi selvfølgelig, at det udelukkende er Jesu fortjeneste, at vi kan træde ud af Guds vrede og ind i hans nåde. Det er ham, der har betalt prisen, for at vi kan komme nær til Gud og opleve hele Guds fylde af nåde og kærlighed. Derfor er det indlysende for alle, at Jesus virkelig fortjener faderens taknemlighed - men hvorfor i alverden skulle han være taknemlig for vores ubetydelige "offer". Det er en nåde over nåde, at han vil nøjes med så lidt fra os og skulle han så samtidigt være taknemlig?

Men sådan er han!

Man kunne skrive hele bøger med forklaringer til, hvorfor Gud ikke burde være taknemlig overfor os. Det strider ganske enkelt imod vores almindelige sunde fornuft, og derfor er det svært at gribe og tilegne sig. Men som jeg læser lignelsen om den fortabte søn, er faderen netop sådan, som han ikke burde være. En Gud, der vil nåden så uendeligt meget, at han bliver taknemlig, hver gang et menneske tager imod hans nåde. Det var det billede, Jesus ville male for alle jødernes øjne. Hør her! Sådan er Gud! Sådan er vores himmelske Far! Han elsker absolut alle med en sådan urimelig og grænsesprængende kærlighed. Det gør han virkelig! Da

Jesus senere ofrede sit liv for os, gav han os det endelige bevis på Faderens uendelige kærlighed. Jf. Joh 3,16: *"For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortages, men have evigt liv."*

Det er naivt at tro, at vi som mennesker skulle kunne forstå dybderne i Guds kærlighed. Den er det største og bedste og dybeste, der kan siges om den uendelige Gud, og derfor bør den også være meget større end det, vores menneskelige fornuft kan erkende. Hvis ikke vi lader Gud være større end det, vi kan forstå, så bliver vores billede af Gud ret sølle. Helligvis erklærer Gud i sit ord, at Helligånden vil hjælpe os til at erkende/forstå/se Gud i en sådan grad, at vi bliver forvandlet af det, vi ser.¹ Han vil altså bruge vores fornuft til at gribe hans storhed, men det betyder ikke, at han vil formindske sig selv og komme ned på vores plan. Nej, han vil forstørre og forstærke vores fornuft ved Helligånden, så den bliver udvidet til at kunne rumme mere og mere af hans storhed. Der er et væld af vers i Bibelen, der taler om dette. Fx beder Paulus en bøn for menigheden i Efesus (Ef 3,14-21), som primært er fokuseret på deres evne til at erkende/forstå Gud. Han beder, at Gud *"i sin herligheds rigdom med kraft vil give [dem] at styrkes i det indre menneske ved hans ånd"* (v. 16) ... så at de *"sammen med alle de bellige får styrke til at fatte, hvor stor bredden og længden og højden og dybden er, og til at kende Kristi kærlighed, som overgår al erkendelse, så I fyldes, til hele Guds fylde nås."* (v. 18-19). Det kræver

1 Om Jesus står der fx, at han er blevet Faderens tolk (Joh 1,18). Han er altså kommet for at forklare eller at udlægge Faderen på et sprog, som vi forstår. Jf. 1 Joh 5,20. På samme måde er Helligånden givet os for at hjælpe os til at forstå og rumme alt, hvad Gud vil lære os (jf. Joh 14,26 og 16,13). Se også 1 Kor 2,9-16 og 1 Joh 2,27.

altså en tilførsel af kraft fra Helligånden for at kunne forstå Guds kærlighed.

Idet jeg selv har været i tænkeboksen omkring ”umuligheden” af en taknemlig Gud, har jeg et par gange oplevet, at der pludselig kom nogle nye tanker om emnet, som har hjulpet mig til at kunne rumme det ”umulige”. Personligt tror jeg, at det var Helligånden, som tilførte min forstand styrke/åbenbaring – og jeg vil i det følgende dele to af disse tanker. Jeg håber, at de vil gøre det lettere for dig at turde tro på, at Gud virkelig er en taknemlig Gud.

1) Giv uden bagtanke

Vores himmelske far kræver, at vi skal lære at give til andre uden at forvente nogen tilbagebetaling fra dem. Det er et tema, Jesus kom ind på ved flere anledninger. *”Når du giver almisse”* sagde han fx i Matt 6,3-4, *”må din venstre hånd ikke vide, hvad din højre hånd gør, for at din almisse kan gives i det skjulte. Og din fader, som ser i det skjulte, vil lønne dig.”* En anden gang erklærede han (Luk 14,13-14): *”Når du vil holde en fest, så indbyd fattige, vansføre, lamme og blinde. Da skal du være salig, for de har ikke noget at give dig til gengæld. Men det vil blive gengældt dig ved de retfærdiges opstandelse.”* Vi skal altså lære at give uden at tænke på, hvad vi får ud af det fra andre mennesker (jf. Luk 6,35). Gud opfordrer os i stedet til at rette vores blik mod ham og udelukkende at fokusere på den belønning, som kommer fra ham. Således kan vi lære at elske selv vores værste fjender og blive vores *”himmelske faders børn; for han lader sin sol stå op over onde og gode og lader det regne over retfærdige og uretfærdige.”* (Matt 5,45) Eller for at sige det på en anden måde; vi skal være som Gud, der selv er fuldkommen i at

give uden at forvente noget igen. (jf. Matt 5,48). Når vi gør dette, vil Gud belønne os ud fra sin egen uendelige overflod.

Men hvem sørger så for Guds belønning, når han giver uden at forvente noget igen, tænker du måske. Svaret er faktisk indlysende. Der findes ingen ”højere instans” til at belønne hans godhed, og derfor må han finde sin egen belønning ”inde i sig selv”. Det er dog heller ikke noget problem for ham. Hans hjerte afspejles klart i udsagnet fra ApG 20,35: *”Det er saligere at give end at få.”*

I forhold til Guds taknemlighed betyder alt dette, at han aldrig giver for at få noget igen. Alt, hvad han giver, giver han ”for sin egen skyld” (se fx Es 43,25; Sl 79,9; Ez 36,32 og 2 Tim 1,9). Han gør det ikke, fordi han selv vil have noget fra os, men fordi han har lyst til at give alt, hvad han har til os. Derfor har han ikke et indre regnskab over alt det, vi skylder ham. I denne sammenhæng kan det være lidt forvirrende, når Bibelen så ofte omtaler vores skyld overfor Gud, men vi må forstå det rigtigt. Gud taler ikke om skylden for sin egen skyld, men for vores.¹ Ligesom en god forælder, der vil synliggøre sit barns selvished. ”Nu har jeg givet dig ... og så vil du ikke en gang ... ” Som jordiske forældre vil vi aldrig blive perfekte til dette, og vi vil ofte føle et behov for gengældelse, men det har Gud ikke. Og derfor kan han behandle hver eneste lille ting, vi giver til ham, som en gave og ikke som en tilbagebetaling af en gæld.

¹ Husk på, at vi taler om den Gud, der helt fra verdens begyndelse havde bestemt, at det var lammet, der skulle betale vores skyld (jf. Åb 13,8 og Ef 1,4). Således har han hele tiden arbejdet ud fra, at han selv ville træde ind på scenen og betale vores skyld. I hans øjne blev hele gælden betalt til fulde ved Jesu død på korset. (jf. 1 Joh 2,2).

2) Han er vores far

Mens Jesus vandrede på jorden, kaldte han sin himmelske far for "Abba" (Mar 14,36). Det var et aramæisk ord, der blev brugt af små børn, når de tiltalte deres fædre. "Far!" "Farmand!" Senere døde han på korset og betalte derved prisen for, at alle mennesker kunne træde ind i den samme tætte relation til Gud. I mine øjne er dette Bibelens allervigtigste åbenbaring af Gud. Derfor hører vi også, at Helligånden målrettet går efter at fremkalde denne åbenbaring i os alle. Rom 8,15-16: *"... men I har fået den ånd, som giver barnekår, og i den råber vi: Abba, fader! Ånden selv vidner sammen med vores ånd om, at vi er Guds børn."* Gal 4,6: *"Og fordi I er børn, har Gud sendt sin søns ånd i vore hjerter, og den råber: Abba, fader!"*

Gud erklærer klart og tydeligt, at vi er hans børn – og at han er vores farmand. Han ønsker nemlig, at vores forhold skal afspejle det forhold, der er imellem en kærlig far og dennes højt elskede barn. En relation, som slet ikke bygger på ligeværdighed. Tænk fx på en lille, nyfødt baby. Den har ligget ni måneder i mors mave i modtager-rollen og suget til sig af varme, mad og kærlighed – uden at give et hak tilbage, andet end kvalme, vægtforøgelse og en del besvær. Efter fødslen fortsætter den samme uligevægtige arbejdsfordeling. Barnet spiser, sover og laver i bleen, og bliver overdynget med varme og kærlighed, men giver strengt taget ikke meget tilbage. Men pludselig en dag smiler det lille barn til sin mor. Og moderen overvældes af taknemlighed i en sådan grad, at hun får tårer i øjnene. Hvis det handlede om ligevægt, burde moderen overhovedet ikke blive berørt af det lille smil. I forhold til alt det, hun har givet til barnet, er et lille smil jo ingenting. Men det handler ikke om ligevægt. Den

taknemlighed, som en jordisk mor eller far oplever i en sådan situation, afspejler på en god måde, hvordan Gud oplever og opfatter alle mennesker. Selv det mindste smil rettet mod ham vækker en sådan begejstring i hans hjerte, at han billedlig talt får tårer i øjnene.

Storebroren

Lad os gå tilbage til lignelsen om den fortabte søn og se på storebroren. Han er dybt forarget over faderens vanvittige nåde, fordi den slet ikke passer ind i hans retfærdighedsforståelse. Han har trofast tjent faderen i årevis, men har ikke fået et hak for det, og pludselig kommer den beskidte usling af en lillebror, som virkelig ikke fortjener noget, og hvad gør faderen så? Han holder den vildeste fest, der nogensinde er holdt i familien. Føj! Bemærk dog det svar, som faderen giver sin ældste søn i v. 31: *"Mit barn, du er altid hos mig, og alt mit er dit."* Jeg kan ikke elske dig mere og alt, hvad jeg har og ejer, tilhører dig. Faderens hjerte var ikke kun fyldt med taknemlighed for lillebrorens tilbagekomst, men også for storebrorens trofasthed. Men det havde den ældste søn aldrig forstået. Han havde hele sit liv knoklet for at gøre sig fortjent til faderens anerkendelse og forstod derfor ikke faderens ødsle hjerte. Det var ikke faderens manglende taknemlighed og kærlighed, der havde holdt ham på afstand, men hans eget hjertes høje krav til sig selv og andre. Han ville kun have det, han "fortjente" og ikke mere end det. Han krævede ligevægt – og kunne slet ikke rumme den kærlighed, som var så langt fra ligevægt som nogen kærlighed kan være. Og derfor gik han glip af det meste.

Hvis vi som mennesker kræver, at Gud skal nøjes med at være "fair" overfor os, vil han rette sig efter dette. Men så

kommer vi heller aldrig til at se Gud, som han virkelig er. Hvis ikke vi tillader Gud at være taknemlig overfor os, kommer vi heller ikke til at opleve hans fantastiske og overdådige kærlighed. Guds kærlighed er altid større og dybere end det, vi hidtil har set, men vi kommer først til at opleve mere, når vi giver ham plads til at være større. Større end vores fornuft. Større end vores retfærdighedssans. Større end vores teologi. Større end det, vi hidtil har forstået. Større end alle vores tidligere erfaringer.

Han så en "lunken" præst med Guds øjne

Bønnemanden John Hyde var oppe i bjergene for at få en hviletid. I nogen tid havde han været bekymret over den åndelige tilstand hos en vis indfødt præst og besluttede nu at bruge sin tid til særlig forbøn for ham. Han gik ind i sit lønkammer og begyndte at udøse sit hjerte for sin himmelske Fader: "O Gud, du kender denne broder og ved, hvor ... " kold, ville han havde sagt; men da var det, som om en hånd blev lagt på hans læber og en streng, bebrejdende stemme sagde til ham: "Den, der rører ved ham, rører ved min øjsten." Der kom en stærk rædsel over ham. Han havde gjort sig skyldig for Gud i at "anklage brødrene". Han havde dømt sin broder. Han følte sig irettesat og ydmyget for Guds ansigt. Det var ham selv, der først og fremmest trængte til at forandres. Han bekendte sin synd med dyb anger og blev straks mindet om ordene (Fil 4,8) "... *alt, ... hvad der er værd at elske, hvad der er værd at tale godt om, det skal I lægge jer på sinde.*" Da råbte han: "Fader, vis mig, hvad der er værd at elske, og hvad der er værd at tale godt om i min broders liv."

Som et lyn stod det nu for ham, hvorledes den broder

havde opgivet alt for Kristus, havde forladt sine slægtninge og måttet døje meget ondt af dem derfor. Han blev mindet om hans årelange slid, om den takt, hvormed han forstod at styre sin vanskelige menighed, om de mange stridigheder, han havde bilagt, og om hvor mønsterværdig en ægtemand, han var. Det ene efter det andet dukkede op for hans bevidsthed, og således gik det til, at han i stedet for at bruge sin tid til forbøn for denne broder, stadig måtte takke for ham. Han kunne ikke komme i tanker om et eneste emne for bøn - intet andet end lovprisning! Gud åbnede sin tjeners øjne for den højeste art af tjeneste, lovprisningens tjeneste.

Læg nu også mærke til den virkning, det havde på denne broder. Da Hyde rejste ned til lavlandet, fik han at høre, at præsten netop i denne tid havde haft en stor åndelig oplevelse. Medens Hyde takkede, velsignede Gud.

At se verden, som Gud ser den

Denne historie med John Hyde udstiller et vigtigt moment af forbønnens tjeneste. Gud vil, at vi skal lære at se verden, som han ser den. Han ser så meget godt i enhver person og på ethvert sted, og han vil bruge forbedere som dig og mig til at "fremelske" det gode, han ser. Modsat Satan, som altid fokuserer på at finde fejl og på at anklage (jf. Åb 12,10), er Gud ikke en fejlfinder, men en forløser. Han vil ikke bruge os til at afdække fejl og mangler i vores verden, men vil snarere bruge os til at åbenbare en verden af skatte, som ofte er skjult for menneskers øjne. For Gud er kærlighed, og ifølge Skriften er selve kærlighedens væsen at skjule andres synder (jf. 1 Pet 4,8). Hvis blot Guds bønnekrigere kunne lære at se verden, som Gud ser den, og efterfølgende bede for alle personer og steder ud fra faderens hjerte, så ville verden hurtigt

blive vendt på hovedet. Men desværre er vi langt fra dette ideal. I stedet beder vi mest for verden ud fra vores egne menneskelige tanker og følelser, og ærlig talt medfører dette ofte, at vi bliver mere fokuseret på at tilpasse verden til vores ønsker end på at forløse den efter Guds hjerte.

Kærlighed og taknemlighed hører sammen

Som jeg ser det, er det intet mindre end en katastrofe, hvis ikke Gud får lov til at være taknemlig overfor os. For et "nej" til hans taknemlighed, er på mange måder også et "nej" til hans nåde og kærlighed. De to ting kan ikke skilles fra hinanden. Taknemlighed afspejler nemlig langt mere end et ønske om at sige "tak!". Det afslører også et hjerte, der virkelig værdsætter andre og ser disse personer som en velsignelse. Et hjerte, der har lyst til at velsigne, fordi det selv bliver velsignet af andres tilstedeværelse. Hvis ikke Gud får lov til at være taknemlig overfor os, så gør vi det meget svært for ham at vise sin kærlighed til os. For ved at fornægte hans taknemlighed fornægter vi samtidigt det faderlige hjerte, han har overfor os. Det svarer til at nægte gyldigheden af en jordisk fars begejstring over sit barns første smil, fordi barnet først skal "gøre sig fortjent" til faderens overflod af kærlighed. En meget grotesk tanke. Hvis vi virkelig vil afvise Guds taknemlighed, så begrænser vi derved hans kærlighed i en meget voldsom grad. Det svarer til at kræve, at han udelukkende må elske os på vores præmisser og ud fra vores tanker. Præcis som storebroren gjorde det i lignelsen om den fortabte søn. Men en kærlighed, der udelukkende bygger på ligeværdighed og menneskelig fortjeneste, er langt, langt, langt under den kærlighed, Gud har til os.

Det er selvfølgelig vanskeligt for os at acceptere en

kærlighed og taknemlighed, som langt overgår det, vi fortjener. Men sådan er Guds kærlighed. Når man forener de to – hans kærlighed og taknemlighed – får man et billede af faderens kærlighed på hans præmisser. En kærlighed, som er så overstrømmende stor, at han bliver taknemlig hver gang, han får lov til at give noget til nogen. En Gud, der ikke elsker, fordi han som Gud er ”tvunget” til det, men fordi kærligheden strømmer ud af hans hjerte med en sådan overflod, at intet kan standse den. Han vil kærlighedens og nådens vej af hele sit guddommelige hjerte, og derfor stortrives han, når han får lov til at give noget til os. Kort sagt, Gud elsker at elske. Det er det allerbedste, han ved.

Som forbedere kan åbenbaringen af Guds taknemlighed være en stor kilde til kraft i bøn. For det første giver den enhver af os et glimt af en Gud, som fryder sig over ”mig”, fordi han tillægger ”mig” en forbavsende stor værdi. ”Jeg” er den skat, han har givet alt for at få (jf. Matt 13,44-46 og Hebr 12,2) – og han fryder sig over at have fundet ”mig” (jf. Luk 15,6-7+9+22-24+32). ”Jeg” er værdifuld for ham! Og alt, hvad jeg giver til ham, bliver behandlet som en enormt værdifuld gave. Derfor er alle de helliges bønner opbevaret i et guldrøgelseskar til brug på guldalteret foran hans trone (Åb 8,3). Og alle vores tårer er opbevaret i en lædersæk (Sl 56,9). Guds ”tak” til os er således ikke overfladisk og indholdsløst, men strømmer fra et hjerte, der virkelig er taknemligt for det, den enkelte giver til ham. Mine bønner og mit liv gør en enorm forskel i Guds øjne.

For det andet åbenbarer Guds taknemlighed, hvordan Gud ser på andre mennesker. I hans øjne er alle mennesker enormt dyrebare, og der er intet, han ikke vil betale for at vinde deres hjerter. Han ser så meget godt i hver eneste

person – og han længes efter at forløse det, han ser. Derfor siger Bibelen, at der er fest i himlen, hver gang en synder omvender sig og vender sig til Gud. Hans taknemlige hjerte kan slet ikke være halvhjertet i at give sin nåde og kærlighed. Langt fra! Han vil nåden og kærligheden så meget, at han vil sætte himmel og jord i bevægelse for den. Han elsker at elske! Det gør han virkelig. Og derfor giver det ham en jublende indre glæde, når vi med vores bønner baner vejen for hans nåde og kærlighed ind i andres liv. Han vil altid nåden og kærligheden langt mere end os, og derfor vil vi altid kunne udrette mest for ham, når vi lader ham lede os.

Lad dette være min afsluttende opfordring til dig

Giv Gud mest mulig plads til at være den, han er! For så vil Kongen over all konger drage ind i dit liv og ind i dit bønnekammer på en måde og med en intensitet, som langt overgår dine vildeste drømme. Tro mig, Gud er virkelig bønnens herre! Det er ham, der længes efter at udgyde ”nådens og bønnens ånd” over dig (jf. Zak 12,10). Lad os sammen gøre det let for Gud at få sin vilje i vores liv.

Spørgsmål til refleksion

- 1) Hvad vil det sige, at Gud er taknemlig? Hvad betyder det helt konkret i forhold til dig?
- 2) Tag tid til at overveje dette spørgsmål: Skal din himmelske far (din farmand) have lov til at være taknemlig i forhold til dig?
- 3) Hvordan ville kirken se ud, hvis den virkelig blev smittet af Guds taknemlige hjerte?